

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE VERDWENEN DIAMANTEN

N° 2517

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De verdwenen diamanten

HOOFDSTUK I

EEN JUWELENPRINS

Kinderspelen, zoals hoepelen, touwtje springen, vlieger oplaten, knikkeren, hinkelen, bokspringen, prik- en drijftollen zijn aan vaste perioden en tijdvakken gebonden. Op een zeker tijdstip verschijnen de hoepels of de tollen op straat om na enige tijd te verdwijnen en plaats te maken voor andere attributen, die dan in trek komen. Het lijkt wel wat op een adat, een ongeschreven wet, een gewoonterecht, door een onbekende voorgeschreven maar door een ieder, die er de geschikte leeftijd voor heeft, vrijwillig opgevolgd.

Het zijn echter niet alleen de kinderen, die aan zo'n onbekende wetgever gehoorzamen. Ook volwassenen volgen dergelijke wetten op, waarbij de een de

ander, als bij een besmettelijke ziekte, aansteekt. Er is een tijd geweest, dat groot en klein zich vermaakte met de diabolo, bestaande uit 'n dubbele blikken tegel, die men al draaiende op een koordje in evenwicht hield, in de hoogte wierp en op dezelfde wijze weer opving. Er is nog kort geleden een tijd geweest, dat, vooral kinderen, zich vermaakten met de hoela-hoepel, bestaande uit een hoepel van hout of plastic, die men door ritmische bewegingen van het lichaam om zich heen liet draaien. Verder behoeven wij alleen nog maar te herinneren aan de rage van nieuwe dansen en van rolschaatsen. Toen deze laatste liefhebberij in zwang kwam huurden handige zakenlieden grote zalen, ontbo-

den timmerlieden om de houten vloer gelijk te schaven en door was of andere ingrediënten glad te maken en openden dan hun instituut voor de liefhebbers, die de winter niet konden afwachten om te gaan schaatsenrijden, op rolletjes, wel te verstaan. Deze liefhebberij trok duizenden, zowel vrouwen als mannen aan, men reed in zo'n grote zaal solo, of in paren of aanslierten, men haalde er kunstige stants mee uit, maakte pirouettes en ingewikkelde figuren, men maakte beentje over, kortom het was een eerste klas vermaak.

De grootste attractie bleek echter het dansen te zijn. Op een gegeven ogenblik kreeg men genoeg van de traditionele dansen, als galop, pas-de-deux, valeta en wals en gaf men zich over aan de ritmische bewegingen van nieuwe dansen; eerst was het de cake-walk, toen kwam de tango, daarna de one-step en two-step en de jazz.

Het duurde niet lang of de skatingring zoals de zaal heette waar men kon rolschaatsen verloor de belangstelling van het publiek, maar de ondernemers van deze gelegenheden waren niet bang... Niet meer rolschaatsen?... Best... dan maar dansen. De spiegelgladde vloeren konden uitstekend dienen als dansvloeren. Dames en heren, meisjes en jongens waren er genoeg, die zich wel eens aan die nieuwe dansen wilden wagen. Stoelen en tafels werden uit de zalen gesleept, timmerlieden verschenen om de zalen aan drie zijden te voorzien van een estrade, waarop fraaie gemakkelijke stoelen werden geplaatst, die een aangenaam zitje boden aan de toeschouwers, die alvorens zich aan die nieuwe dansen te wagen, de kat eerst uit de boom wilden, kijken, en... een nieuw instituut van vermaak was geschapen...

In sommige landen voltrok zich deze evolutie, andere landen deden er wat langer over, maar tenslotte was er geen stad van enige betekenis in welk land ook, of er waren openbare danszalen, waar de vrouwelijke en mannelijke jeugd zich met dansen vermaakte en zich daarbij als onvermoeibaar betoonde. Or-

kesten wisselden elkaar geregeld af... kortom het was een contenu-bedrijf.

Niet alleen de jeugd echter verscheen op de dansvloeren. Zelfs bedaagde dames, die zich met alle hulpmiddelen van opmaak, lippenstift en gelaatsverzorging enige jaren jonger trachtten te maken, wierpen zich met warme hartstocht op 't dansvermaak en gingen zelfs zo ver, dat zij jongelieden een behoorlijk salaris boden, mits deze zich verplichtten met hun te dansen. Deze handelwijze heeft het type «gigolo» in het leven geroepen.

Zoals gezegd, werd in het ene land wat langer getalmd met de cultivering van deze dansmanie dan het andere, maar tenslotte bezweek zelfs het enigszins stijve Engeland voor de drang, die de jeugd uitoefende, zodat in vele steden en in Londen het eerst, openbare danszalen werden geopend. Vooral in het Londense Soho, het centrum van vermaak, kon men terecht.

Er bleef echter een zeker separatisme bestaan, sommige lokalen werden gefrequenteerd door het burgerdom, in andere zalen had alleen de gentry of wat daar in kleding en uiterlijk voor doorging, toegang.

Op zekere avond tegen het middernachtelijk uur bevonden zich in zo'n deftige balzaal 2 heren, die met belangstelling het drukke gewoel om zich heen gadesloegen.

Deze twee heren waren John Raffles en zijn trouwe vriend Charles Brand.

Niet lang geleden had de Grote Onbekende een zijner grootste avonturen met succes beëindigd, door de groothandelaar Albert Kettle voor een bedrag van twee miljoen pond sterling armer te maken.

Raffles was voornemens dit reusachtige bedrag zo goed als geheel te besteden aan de stichting van een tuindorp ten behoeve van oude werklieden, die daar tegen betaling van een gering bedrag de rest van hun dagen in onbezorgde rust zouden kunnen slijten.

Natuurlijk was er geen sprake van, dat hij dit onder de naam Raffles zou doen.

In de Cromwell Street woonde een zekere Lord William Aberdeen, die identiek was met de langgezochte Gentleman-Inbreker, en van deze filantroop konden de Londenaars een dergelijke daad wel verwachten.

En nu wilde Raffles enige dagen een welverdiende rust genieten.

In de vooravond was hij met Charles Brand naar de schouwburg geweest, en toen zij na afloop van het stuk de zaal verlieten en buiten kwamen bleek het zulk mooi weer te zijn dat zij besloten een wandeling te maken en zo waren zij in Soho terecht gekomen, waar Brand de wens te kennen gaf eens een kijkje te nemen in «Metropole», een pas geopende chique dansgelegenheid. Het was er toen reeds zeer vol, maar toevallig stonden er juist een paar personen op, om heen te gaan, wier plaats en de beide vrienden aanstonds innamen.

Raffles bestelde een fles wijn, en nu konden de twee mannen op hun gemak naar het dansen kijken.

Zij hadden een kwartier gezeten, toen Raffles glimlachend zei :

— Als je soms lust gevoelt om ook aan dit vermaak deel te nemen, en je ontdekt er een vrouwelijk kennis, laat je dan door mij niet weerhouden amice. Ik zal je plaats wel voor je open houden.

— De zaak is... zei Brand aarzelend.

— De zaak is, dat je al een kwartier zit te popelen om je benen in 'n knoop te leggen, en de dame tegenover je hetzelfde te zien doen, vulde Raffles de zin aan. Ga maar gerust hoor, ik wacht hier wel.

Brand was reeds opgestaan, en het duurde niet lang of hij had een jong meisje ontdekt, waarmede hij niet lang geleden had kennis gemaakt. Hij trad op haar toe, maar toen hij voor haar stond en het woord tot haar wilde richten, kwam er op hetzelfde ogenblik een jongeman van omstreeks dertigjarige leeftijd met een olijkleurig gelaat, een kleine zwarte baard en gitzwart haar toegelopen, die in vloeiend Engels maar met een vreemd accent, de jonge dame toesprak.

Hij was in rok, en onmiddellijk vielen Brand de vele diamanten op, welke hij droeg.

In zijn overhemd zaten twee grote knopen, zijn manchetknopen waren twee kolossale robijnen, en zelfs het lint van zijn horloge was bestikt met kleine diamantjes.

De jonge dame scheen een ogenblik te aarzelen en richtte zich toen tot Brand met de opmerking :

— Ik hoop dat ge mij zult verontschuldigen, mijnheer Brand, maar ik had de prins mijn woord reeds gegeven ; ik zal echter heel graag de volgende dans voor u reserveren.

— Zeer goed, zei Brand, ik zal zo vrij zijn daar op te rekenen.

Het volgende ogenblik had de man met de diamanten, die Brand met het predicaat prins had horen aanspreken, het jonge meisje in zijn armen en verdween met haar in het gewoel der dansers.

Maar Brand zag een dame zitten zonder partner, sprak haar aan en nodigde haar tot een dans uit.

Aldra draaide Brand dan ook in het rond met een dame, die hij niet kende, en waarschijnlijk over vijf minuten met een hoofse buiging naar haar plaats terug zou geleiden om haar nooit weer terug te zien.

De dans eindigde, de muziek zweeg enige ogenblikken, de man met de diamanten maakte een buiging voor zijn dame en Charles Brand trad aanstonds op haar toe.

Na de wals, die na de Jazz-muziek weldadig aandeed bleef hij zich nog ongeveer een half uur met dansen amuseren en zocht toen Raffles weer op, die enige moeite had gehad de stoel van de jongeman vrij te houden.

Raffles keek zijn vriend glimlachend aan en vroeg :

— Geamuseerd ?

— Ja, ik kom er rond voor uit, dat ik de moderne dansen wel leuk vind, ofschoon een wals toch mijn voorkeur heeft.

— Apropos, heb je die man gezien,

die je je eerste danseres voor de neus wegkaapte ?

— Ja zeker — een opvallend type — hij had iets Oosters over zich en sprak met een vreemd accent.

— Dat wil ik wel geloven — want hij is ook inderdaad een oosterling. Weet je wie hij is ?

— Neen, maar mijn danseres sprak hem aan met de titel prins.

— Ja, dat klopt. Die man is een oosterse prins. Hij is een zoon van de regerende Maharadja van Wallipur — en zogenaamd voor zijn studie, hier in Engeland.

Brand wendde de blik naar de prins, die juist weer voorbij kwam.

— Wat doet hij dan nu hier ? vroeg hij.

— Hij is één van de onnutte jongelui, zich de tijd dodend alleen met vermaak.

— Met zijn jonge vrouw, tenminste ik meen mij te herinneren dat hij getrouwd is.

— Neen, die heeft hij in India achter gelaten. Hij is hiergekomen, om te studeren... hm... hm... maar met een vracht juwelen, zoals men wel zelden bij elkaar gezien heeft. Natuurlijk met het doel om ze hier in veiligheid te brengen, want het gist nogal hevig in zijn vaderland. Ik weet niet of hij van plan was naar zijn jonge vrouw terug te keren, zodra hij zijn juwelen-schat in veiligheid had gebracht, maar het schijnt hem hier nogal te bevallen.

— Nu, ik heb al een staaltje, van dat fraais gezien zei Brand lachend, in zijn overhemd zaten een paar knoeperts van briljanten, zo groot als hazelnoten.

— Ja, dat is een zwak van die prins, zei Raffles, de man loopt, waar hij maar kan, als het ware met zijn kostbare stenen te koop.

— Waar bevindt zich die diamantenschat op het ogenblik ?

— Hij heeft ze ter bewaring gegeven aan een juwelier in de buurt van het Victoriastation, Backer geheten.

Brand dacht even na en zei :

— Ja, nu herinner ik er mij iets van. De waarde van zijn diamanten werd op ongeveer 80.000 pond geschat, nietwaar, of heb ik het mis ?

— Ik ben er haast zeker van dat die schatting veel te laag was, Charles, zei Raffles zachtjes. Maar hoe dan ook, het is een mooi bedrag en zeker wel de moeite waard om er zich wat inspanning voor te getroosten.

Brand keek Raffles strak aan en zei op zachte toon:

— Aha... dus je hebt al weer plannen in die richting ?

— Ik ben een groot liefhebber van diamanten Charles, dat weet je, vooral als zij ten gelde kunnen worden gemaakt en ik zie volstrekt niet in wat die man, die hier in Londen de tijd doodslaat met dansen en paardrijden, met zoveel diamanten moet doen, kortom — hij moet ze mij, althans een deel ervan afstaan.

HOOFDSTUK II

HERKENNING

Charles Brand kwam al spoedig tot de ontdekking, dat hij zich vergist had, als hij soms mocht hebben gedacht dat Raffles na zijn laatste grote slag geruime tijd werkloos zou blijven.

Integendeel, zijn vriend zette zich aanstonds met energie aan het werk, nu hij eenmaal een nieuw plan bedacht had.

Reeds de dag, volgende op het bezoek aan de « Metropole » begon Raffles zijn netten uit te zetten.

Hij deed onderzoek naar het verblijf van de prins en vernam al spoedig dat deze een flat bewoonde op de eerste verdieping van een fraai huis aan de Oxfordstreet, welke hij met grote weelde had laten inrichten.

Het bleek dat hij drie bedienden had meegebracht en in Londen een Engelse butler in dienst had genomen, die met zijn vroegere meester jarenlang in het toenmalige Engels-Indië was geweest en voldoende op de hoogte van de gebruiken aldaar.

De prins voerde geheel en al het leven van een vrijgezel en verkeerde in de hoogste kringen waarop zijn titel hem aanspraak gaf.

Hij hield er een paar auto's op na en twee rijpaarden.

Maar zijn grootste belangstelling schenen zijn kostbare juwelen te hebben.

Hij sloeg bijna geen dag over, zonder zich naar Backer, de juwelier te laten rijden en daar zijn prachtige diamanten, robijnen, turkooizen en safieren te tellen en te sorteren, waarbij hij ze naar hartelust kon bewonderen.

Twee dagen nadat Brand de prins voor het eerst gezien had, vond hij op zijn schrijftafel een uitnodiging aan het adres van Lord William Aberdeen, om in gezelschap van diens secretaris aanwezig te zijn op het gecostumeerde bal, dat Lady Chelmsford in haar huis aan Holland Park Avenue dacht te geven.

Met de uitnodiging in de hand trad Brand de werkkamer van Raffles binnen.

— Ik heb hier een uitnodiging voor een gekostumeerd bal bij Lady Chelmsford, denk je er gebruik van te maken ?

— Grote goden neen Charles ! riep Raffles verschrikt uit. Die gravin is een onmogelijk mens, een ijdelruit ondanks haar vijftig jaren, dom en boordevol ouderwetse vooroordelen. Bovendien

houd ik niet bezonder van die soort festiviteiten. Gooi die kaart maar in de prullemand, als ik je verzoeken mag. Brand wilde aan dit verzoek reeds gevolg geven, toen Raffles hem met een gebaar weerhield.

— Wacht een ogenblik, zei hij.

Hij stond op, zocht even in een krantenhanger en nam er een nummer van de Westminster Gazet uit. Hij zocht er even in en zei toen :

— Ik kom op mijn besluit terug ; — wij gaan er heen.

— Best, maar mag ik weten waarom je zo plotseling van gedachten bent veranderd ?

— O jawel. Ik heb hier een lijstje van de invitees, en daarop komt ook onze prins voor. Het is van belang, dat we de man wat van nabij bestuderen en hem in het oog houden.

— Dus ik kan antwoorden dat wij de uitnodiging « met genoegen zullen aannemen » ?

— Met of zonder genoegen — wij zullen er naartoe gaan. Voor wanneer is die harlkinade ?

— Over drie dagen.

Gedurende de tijd, die er nog moest verlopen voor het gecostumeerde feest plaats had, kregen Raffles en Brand de prins nog herhaalde malen te zien.

Nu eens was het in de schouwburg of in een circus, dan weer in Hyde-Park.

De prins scheen niet alleen van diamanten te houden, maar ook zeer gevoelig te zijn voor vrouwelijk schoon, want men zag hem in gezelschap nu eens van deze dan weer van gene beroepsschoonheid, een mannequin of een fotomodel, en de jonge man scheen totaal vergeten te zijn dat er ergens in Indië nog een jonge vrouw was, die op zijn terugkeer wachtte.

Zo naderde de avond, waarop het met spanning verbeide bal masqué zou plaats hebben.

Brand had een fraai ridderscostuum uit het begin van de zestiende eeuw gekozen, maar Raffles wilde zich bepalen tot een eenvoudige domino van zware paarse zijden,

Omstreeks negen uur bracht Henderson, de trouwe chauffeur van zijn lordschap de twee vrienden met de donkerblauwe Rolls Royce naar het paleisachtig huis van Lady Chelmsford, aan Holland Park Avenue, op de hoek van Portland Road.

Het reusachtige huis was van onder tot boven verlicht en er kwamen herhaaldelijk automobielen aanrijden, die gecostumeerde gasten onder de vorstelijke peristijle afzetten.

'n Rijkelijk gegalloneerde knecht, met een lange vergulde staf gewapend, kwam de portieren openen, en dan zagen de nieuwsgierigen, die voor het huis te hoop waren gelopen, even een glimp van een kostbaar zijden of fluwelen gewaad, een Romeins-costuum, een geestig herderinnepakje uit de tijd van Marie Antoinette, een blinkend ridderharnas of een wijde clownsslobberbroek.

Raffles en Brand deden hun maskers voor, na in de vestibule hun overjassen in de vestiaire te hebben gedeponneerd.

Het feest was reeds in volle gang, toen zij de grote spiegelzaal binnentraden, waar de gastvrouw, in een met parels bestikt costuum à la « Fille de Madame Angot » gestoken, de gasten ontving.

Zij stak Raffles en Brand met een precies gebaar de hand toe, waarop zij even hun lippen drukten, zoals het in de tijd van Madame Angot gebruikelijk was.

Lady Chelmsford was gehuwd, maar haar echtgenoot Thomas Latham earl of Chelmsford, werd algemeen als quantité négligeable beschouwd, en ook nu stond hij een weinig terzijde, gekleed in het costuum van een Romeins senator waarvan zelfs zijn beste vrienden niet zouden kunnen zeggen dat het hem flatteerde.

Lord Chelmsford was klein met een te groot volkomen kaal hoofd en de gouden band, welke hij om het voorhoofd droeg, deed dat hoofd zeer veel gelijken op een paasei, zoals men die wel met kleine chocolade paaseitjes en andere lekkernijen vult.

Zijn magere armen waren tot aan de ellebogen bloot en ook om zijn polsen waren gouden banden bevestigd. De wijde toga hing in plooiën van zijn benige schouders en zijn grote voeten staken in sandalen, die een pracht van een eksterroog goed deden uitkomen.

De senator was sterk bijziende, en zo was hij wel genoodzaakt een gouden bril te dragen, hetgeen aan zijn uiterlijk als oude Romein natuurlijk niet ten goede kwam.

Men danste reeds hier en daar op de muziek van een orkestje, dat op een verhoging had plaats genomen en half verscholen was achter enige palmen.

De zaal was gedecoreerd als een lusthof, in Moorse stijl met donkerbruine zuilen, omwikkeld met bloemfestoenen, booggaanderijen en hier en daar stonden torens met kantelen, en nabootsingen van kleine tempels.

De godheid waaraan men offerde heette Bachus, want men schonk daar champagne waarvan een batterij flessen gereed stond.

Daar de gastvrouw van te voren de aard der versiering had bekend gemaakt, waren er vele gasten verschenen in Moors of Arabisch gewaad, dames in prachtige zijden wijde mantels en even wijde pantalons en muiltjes van marokijnleder zonder hakken en opgekrulde punten.

Bezien vanaf de gaanderij, waartoe een monumentale trap toegang gaf, en die langs drie wanden van de zaal liep, leverde het gewoel van al deze prachtige costuums een waarlijk schitterende aanblik op.

Eensklaps richtten zich aller ogen naar de deur, waar zoëven twee gasten waren binnen getreden, een heer en een dame, die klaarblijkelijk bij elkander hoorden.

Er ging als een zucht van verrassing en bewondering door de zaal — en niet zonder reden, want de man, die was binnengekomen, schitterde als een wandelende zon.

Hij was gekleed als een Indische prins in een gewaad van witte zijde.

Een overkleed reikte hem tot op de knieën en de pantalon, nauw om het onderste gedeelte van de benen sluitend was boven de enkels toegesnoerd.

De voeten staken in schoenen van wit leder, waarvan de punten omhoog wezen.

Op het hoofd droeg de man een kunstig gewonden witten tulband, waarop een prachtige reigerveer pronkte.

Niet het costuum zelf echter trok in de eerste plaats de aandacht, maar de juwelen, waarmee het letterlijk overladen was.

De naden van het overkleed waren bestikt met robijnen, waarvan de grootte varieerde tussen die van 'n erwt en die van een duivenei, de kraag, de mouwen, de opslagen en de voorzijde van het kleed droegen een krans van flonkerende diamanten.

De reigerveer was bevestigd met een gesp, waarin een diamant van buitengewone grootte, omgeven met een ring van parels, was gevat.

Tot zelfs op de gekruiste riemen van de witiedereren schoenen waren prachtige safiren van zeldzame glans gehecht.

Alsof dit nog niet genoeg was, droeg de pas aangekomen gast aan een keten van smaragden een gouden plaat ter grootte en in de vorm van een dessertbord op de borst, die geheel bezet was met juwelen van verschillende soort topazen, karbonkels, maanstenen, diamanten en safieren.

Een ogenblik bleef hij op de drempel van de deur staan, als om te genieten van de indruk die hij te weeg bracht en schreed toen trots als een paauw de zaal verder binnen.

De vrouw, die hem vergezelde droeg het gewaad van een Oosterse prinses, dat haar vorstelijke gestalte op zijn fraaist deed uitkomen.

Het was werkelijk een schoon paar, al kon men dan ook hun gelaatstrekken niet zien, daar zij evenals de andere gasten gemaskerd waren.

Iedereen wist echter wie daar was binnengekomen en de naam van de Maharadja van Walliput ging fluisterend van mond tot mond.

Ook omtrent de persoon van de vrouw

die hem vergezelde, verkeerde men niet lang in het onzekere, het was Gravin Olga Biridof, een russische, die een paar weken geleden in Londen was aangekomen en daar aanstonds gastvrij ontvangen was, niet alléén door de Russische kolonie, maar ook door de Engelse Grote Wereld.

Zij was op een receptie van de Russische legatie, voorgesteld aan haar vorstelijke metgezel en sedert dat ogenblik zag men hen vaak samen, nu eens in de opera dan weer op een wandelrit, of rijdend in een automobile.

Ook Raffles en Brand die juist de trap naar de gaanderij wilden opgaan, wendden hun blikken naar de binnentredenden, en de jongeman hoorde tot zijn verwondering dat zijn vriend binnensmonds een vloek mompelde.

— Ben je uit je humeur? vroeg hij verwonderd, of bevat het costuum van de prins je niet?

— Het bevat mij integendeel al te goed en ik maak mij er zelfs een verwijt van, niet vooruit te hebben geweten dat de maharadja hier zowat zijn gehele bezit aan diamanten kwam uitstallen. Als ik dat had kunnen vermoeden, zou ik bijtijds mijn maatregelen hebben kunnen nemen en die man van die kostbare stenen ontlasten.

— Hij heeft natuurlijk de andere gasten willen verrassen, meende Brand.

— Natuurlijk, en dat neem ik hem juist zo kwalijk. Dat zijn van die verrassingen waar ik niet van houd, hernam Raffles, ik vind het zeer protserig en smakeloos van die prins als je mijn mening wilt weten.

— De man ziet er uit als een wandelende juwelierswinkel, zei Brand hoofdschuddend.

De prins en zijn dame waren intussen door de gastvrouw begroet en een ogenblik later zag men hem met zijn dame door de zaal dansen.

Raffles en Brand waren inmiddels op de gaanderij gearriveerd en sloegen vandaar het bonte gewoel aan hun voeten gade.

— Is dat niet de Countess Biridof, die

in het gezelschap van onze prins is? vroeg Brand na enige ogenblikken.

— Ik zou het je niet kunnen zeggen, amie, want ik heb haar nog nooit van dichtbij gezien.

— Dan moet je je haasten om die schade in te halen, want zij is werkelijk een prachtvrouw.

Raffles haalde zijn schouders op; hij was nu eenmaal geen vrouwenjager en hij had ook een zekere antipathie tegen die Russin, die die maharadja zijn eigen vrouw scheen te doen vergeten.

Op het ogenblik scheen de prins helemaal niet aan zijn vrouw te denken, want het was duidelijk, dat hij zich duchtig amuseerde.

Snel verstreek de tijd en het uur van het démasqué naderde.

Onmiddellijk daarna zou men aan tafel gaan voor het souper en vervolgens zou het bal hervat worden. « Tot de dood er op volgde », zoals Raffles grimmig uitdrukte.

Toen de klok twaalf uur sloeg had onder luid gejuich het démasqué plaats.

Raffles en Brand zouden beiden aan het souper aanzitten en op het ogenblik dat de maskers werden afgedaan, bevonden zij zich in de buurt van het orkest-podium, terwijl Countess Olga Biridof en de prins toevallig op enige passen afstand stonden.

Brand wilde Raffles op een fraai costuum opmerkzaam maken, en trok hem aan de mouw van zijn domino.

Raffles reageerde daar echter volstrekt niet op en toen de jongeman naar hem opkeek bemerkte hij dat de blikken van de Grote Onbekende strak gevestigd waren op het gelaat van de Russin.

— Waar, kijk je zo naar? vroeg Brand verbaasd, trekt de schoonheid van Countess Olga jou dus ook aan?

— Minder haar schoonheid dan wel de haardos.

— Ja, het is prachtig rosblond haar, de echte Russische kleur.

— Het is best mogelijk, dat artiesten het mooi vinden, zei Raffles maar echt is het in geen geval; het is geveerd. Brand keek Raffles met grote ogen aan.

— Geverfd? Weet je dat zeker, of veronderstel je het maar?

— Ik ben er zeker van.

— Ik wist niet, dat het gewoonte van Russische dames was om zich het haar te verven.

— Misschien is het ook geen gewoonte van Russische dames, Charles, maar die dame daar ginds is ook geen Russin.

Brand keek Raffles ongelovig aan en zei :

— Eerst geverfd haar, dan weer geen Russin... hoe weet je dat allemaal?

Kijk haar maar eens goed aan amice, en zeg mij dan maar eens of je haar niet herkent, maar doe het zo onopvallend mogelijk, want dat zou mijn plannen in duigen kunnen doen vallen.

Schijnbaar naar iets anders kijkend, nam Brand de vrouw die in gezelschap van de prins was, aandachtig op, maar na enige ogenblikken wendde hij zich weer tot Raffles en zei :

— Misschien heb ik een slecht geheugen voor gezichten, maar ik kan mij de gelaatstrekken van die vrouw niet herinneren.

— Ik neem het je niet kwalijk, Charles, het schiet mij daar te binnen, dat je die vrouw maar heel even te zien hebt gekregen, tijdens een avontuur bijna twee jaren geleden, dat mij wel eens het leven had kunnen kosten. Ik zal je niet langer in onzekerheid laten, die zogenaamde Countess Olga Birdof is niemand anders dan Martha Delanoy de minnares van één der voornaamste handlangers van Professor Nicholson, de Chef van het Genootschap van de Gouden Sleutel, die omstreeks een jaar geleden zijn misdadig leven aan de galg heeft geboet.

— Maar — maar die vrouw had zwart haar, Edward, stamelde Brand, die zijn oren niet vertrouwde. Kan een andere haarkleur iemand dan zó veranderen?

— Ik twijfelde er eerst óók aan, toen zij nog gemaskerd was, ofschoon de bijzondere lijn van haar kin en van haar hals en haar geprononceerde figuur mij reeds direct bekend voorkwam, maar toen zij haar masker afdeed, wist ik het zeker antwoordde Raffles.

— Maar is die vrouw dan krankzinnig, dat ze zich hier in deze zaal waagt?

— Wat praat je toch? Wie zou haar hier herkennen behalve wij tweeën? En hoe kan zij weten, wie ik werkelijk ben? ging Raffles enigszins ongeduldig voort, zij is tot dusverre nog steeds aan de justitie weten te ontkomen en ik ben er van overtuigd, dat zij zich volkomen veilig waant.

— Maar als ze zich voor een Russin uitgeeft, hoe staat het dan met de Russische taal?

— Martha Delanoy spreekt even vlot Engels als Frans, Duits, Spaans en Russisch, zij heeft jarenlang in de respectievelijke landen gewoond, en bovendien heeft zij een perfect stel hersens.

— En wat is dan haar doel met het spelen van deze rol?

Raffles schudde medelijdend het hoofd :

— Maar Charles, hoe kun je mij die vraag stellen, terwijl er een met juwelen behangen man ons bijna de ogen verblindt. Natuurlijk heeft zij het op zijn juwelen gemunt.

— Ja, als die vrouw werkelijk is, die jij meent dat ze is, dan was het een domme vraag bekende Brand.

— Ik zal jou en mij zelf wel even zekerheid verschaffen, zeide Raffles op zachte toon. Ga naar het buffet en wacht mij daar, ik ben direct weer bij je terug. Zonder het antwoord van de jongeman af te wachten knikte Raffles hem toe en verwijderde zich.

Brand begaf zich naar een zijzaal waar een koud buffet was aangebracht voor degenen, die niet aan het souper zouden deelnemen en wachtte daar de terugkomst van Raffles af.

Hij behoefde nog geen vijf minuten te wachten, want toen zag hij de hoge gestalte van de Grote Onbekende in de deuropening verschijnen en naar zich toekomen.

— Welnu? vroeg hij nieuwsgierig, zodra Raffles onder het bereik van zijn stem was

— Welnu, het is zoals ik dacht. Zij heeft het haar geverfd. Het is wel degelijk Marthe Delanoy.

HOEDSTUK III

DE VERDWENEN DIAMANTEN

De twee vrienden begaven zich nu weer naar de balzaal waar het thans veel minder druk was, want een deel der gasten had zich reeds naar de grote schitterend verlichte eetzaal begeven, waar het souper stond aangericht.

Plotseling scheen er enige verwarring onder de gasten te ontstaan. Er gingen kreten van verontwaardiging en schrik op, vooral in de buurt van de prins en zijn dame.

Brand ging er nieuwsgierig op af, terwijl hij Raffles meetrok.

Zij passeerden een paar gasten met verschrikt gelaat die riepen :

— Waar is Lady Chelmsford ? —
Waar is Lady Chelmsford ?

— Wat is er toch aan de hand, vroeg Brand terwijl hij een jongmens dat hem bekend was bij de arm greep.

— Iets zeer ernstigs, Mijnheer Brand, de prins en de Countess Biridof missen ieder een hunner diamanten.

— Dat komt er van als men zich met zulk een overvloed van edelstenen te midden van een kleine achthonderd gasten begeeft, zei Raffles schouderophalend.

De twee vrienden waren nu dicht in

de nabijheid van de prins, die bleek van woede stond te tieren en te razen en zich blijkbaar verbeeldde dat hij zich nog onder zijn onderdanen in zijn land bevond, terwijl Countess Biridof met dicht opeengeknepen lippen woedend om zich heen keek.

Temidden van het tumult kwam de gastvrouw aansnellen, die ontdaan uitriep :

— Wat is er toch te doen ? Is het waar, prins, dat gij één uwer diamanten mist ?

— Ja, mylady u kunt duidelijk de plek zien waar de diamant bevestigd is geweest, zei deze, kijkt u maar...

Hij toonde een lege plek tussen de andere stenen.

Lady Chelmsford sloeg de handen verbijsterd van schrik inéén en jammerde :

— O, wat vind ik dat ellendig, en dat dit juist in mijn huis moest voorvallen ; was het een kostbare steen, hoogheid ?

— Dat zou ik menen mylady ; hier op mijn andere mouw ziet gij de pendant het was een diamant van het zuiverste water en minstens honderd pond waard.

Nu wendde de gastvrouw zich tot de

metgezellin van de prins met de vraag :

— Vermist gij ook een diamant ?

— Inderdaad, mylady, antwoordde de jonge vrouw, terwijl zij nerveus met haar halsketen van gouden dukaten speelde, ik moet er echter bij zeggen dat het verlies niet zo bijzonder groot is, het was maar een kleine steen.

— Mag ik weten of gij de diamant reeds lang vermist ?

— Nog geen tien minuten geleden ontdekte ik dat ik een steen kwijt was, maar ik kan niet zeggen wanneer deze mij ontroofd is, of ik hem verloren heb, antwoordde de prins.

Er ontstond een broeiend stilzwijgen en de gasten begonnen elkander reeds wantrouwend aan te zien.

Iedereen begreep echter, dat het niet zou aangaan alle gasten te fouilleren want, als de diamant gestolen was, bijvoorbeeld een kwartier geleden dan zou de dief gelegenheid te over hebben gehad zich met zijn buit uit de voeten te maken.

De prins scheen dit zelf ook in te zien, althans hij mompelde met een ontevreden gezicht iets voor zich heen en wendde zich toen tot zijn metgezellin, met wie hij snel enige woorden wisselde.

Het voorval had een onaangename indruk gemaakt en vele gasten namen eerder afscheid dan zij voornemens waren geweest.

Ook Raffles trok Brand even bij de mouw en zei op zachte toon :

— Kom, wij zullen ook maar gaan.

— Nu reeds ?

— Och ja. De stemming is er toch uit, nu die kakelbonte kwibus zich heeft laten bestellen. De prins is trouwens ook vertrokken, omhangen van zijn fortuin aan diamanten. Denk je soms dat ik hem alleen laat gaan in gezelschap van die avonturierster, opdat de buit haar in handen zal vallen ? Neen, merci beaucoup, daar denk ik niet aan. Kom maar gauw mee.

De twee vrienden verlieten de balzaal, zonder dat men veel acht op hen sloeg en arriveerden juist in de vestibule, toen de prins en zijn metgezellin zich hun mantel en overjas lieten brengen.

Raffles en Brand kregen hun bontjassen en stonden onder de peristijle, juist toen de prins nog altijd vergezeld door zijn dame in een geweldige slee plaats namen.

Hoewel zij er hun best toe deden konden noch Raffles noch Brand horen welk adres de prins aan de chauffeur opgaf.

— Hij zal nu wel naar zijn huis terugkeren, mompelde Brand, terwijl Raffles naar een taxi wenkte.

— Dat denk ik ook zei hij en dat noem ik voor hem zeer gevaarlijk, nu wij weten wie die zogenaamde Russische Countess is, zei Raffles ; wie weet wat hem daar in zijn huis wacht ; en ook wij moeten bij de pinken zijn.

Hij opende het portier, van de naderbij gekomen taxi en riep tegelijkertijd de chauffeur op gedempte toon toe :

— Rijd die grote donkerblauwe limousine achterna en verlies die wagen geen seconde uit het oog, maar kom niet te dicht bij : een goede fooi als je je werk naar behoren verricht.

De chauffeur knikte met het hoofd, ten bewijze dat hij de opdracht begrepen had, en op hetzelfde ogenblik schoot de auto vooruit.

De blauwe wagen reed geruime tijd langs Holland Park Avenue, en de chauffeur van de taxi moest volgas geven om de limousine niet uit het oog te verliezen.

In bijna rechte lijn ging het over de High Street, Rochester Gate, Bayswater-Road, en tenslotte de Oxfordstreet in.

Maar tot verwondering van Raffles zowel als van Brand sloeg de limousine de New Rondstreet niet in, maar reed er voorbij en vervolgde zijn weg langs Holborn Viaduct, New Gate street, en Cheap Side.

Eindelijk zei de jongeman :

— Misschien gaan zij wel naar haar flat.

— Dat zou mij nog het minst van alles aanstaan, want die woning kan wel eens een ware muizenval zijn ; zei Raffles.

Op een gegeven moment stopte de

chauffeur van de taxi en Raffles zag, dat ook de limousine stilstond.

— Waar zijn wij hier ergens? vroeg Brand fluisterend.

— In Fenchurch street, antwoordde Raffles en nu geloof ik dat ik al licht begin te zien.

— Hoe zo?

— Wel, in deze straat woont Backer, de juwelier die de juwelen van de prins in bewaring heeft. Kijk, er brandt licht in zijn winkel.

De prins stapte uit en klapte het portier dicht; zijn metgezellin bleef dus zeker in de auto op hem wachten.

Men scheen hem in de juwelierszaak verwacht te hebben, want, nadat hij op de bel gedrukt had werd het ijzeren hek, dat de ingang afsloot geopend en verdween hij uit het gezicht.

Er verliep ongeveer een kwartier, waarna hij weer het portier opende van zijn auto en instapte.

De taxi die door de chauffeur in een zijstraat was geparkeerd begon opnieuw de limousine te volgen, die dezelfde weg terug reed.

Ongeveer een half uur later was de New Bondstreet weer bereikt.

Daar stopte de chauffeur van de limousine voor een fraai huis, waarvan op de tweede verdieping nog een raam verlicht was. Maar wat Raffles gedacht had, gebeurde niet, want de prins kwam alleen uit de wagen, zei iets tegen de chauffeur, bracht de hand aan zijn tulband en opende de deur van het huis met zijn sleutel.

Hij ging naar binnen juist toen de blauwe limousine weer wegreed.

De chauffeur van de huurauto wilde de achtervolging opnieuw beginnen, maar Raffles tikte tegen de voorruit, liet het portierraam zakken, boog zich naar buiten en zei:

— Breng ons maar naar Cromwell-Street 17.

De chauffeur keerde zijn auto, en Raffles trok het raampje dicht.

— Onze vriend Maharadja is zeker een weinig wantrouwend, en dat is geen wonder als men op een feest een dia-

mant van grote waarde kwijtraakt, zei Raffles.

— Daar valt mij iets in zei Brand. Zouden die diamanten wel echt zijn?

— O ja, daar kun je van op aan, Charles. Ik weet het zeker.

— Hoe zo? Heb je ze dan van dicht bij gezien?

— Van heel dicht bij —, en dat kun jij ook, want ik heb er een bij mij.

Brand keek Raffles stom verbaasd aan en zei:

— Wat zeg je? Een diamant van de prins?

— Ja Charles, hij miste er immers een.

— Dus... die heb jij...?

In plaats van te antwoorden lichte Raffles zijn voet op, schroefde een hak van een zijner schoenen los, — en uit de opening rolden twee diamanten op de mat, die op de vloer van de taxi lag.

Raffles raapte ze op, en legde ze naast elkaar op de palm van zijn hand, terwijl hij zijn vriend glimlachend aankeek.

— Wel, wat zeg je daar van? vroeg hij.

— Ik weet niet wat ik er van zeggen moet, zei Brand. Je hebt dus van de korte tijd van je afwezigheid toen je de kleur van het haar van de zogenaamde Russin ging bekijken gebruik gemaakt om hen beiden een diamant te ontfutse-len?

— Ja, Sherlock Holmes, die deductie is juist; het ging zeer eenvoudig, en het kostte mij weinig moeite, want er was juist enig gedrang. Met een eenvoudig zakschaartje kon ik gemakkelijk de zilverdraden doorknippen, waarmee de diamanten op het goed waren bevestigd.

— Ja, dat kan ik mij voorstellen, zei Brand, maar ik begrijp niet wat je er mee vóór had. Een paar diamanten, een grote en kleine... wat heb je daar nu aan?

— Ik deed het uit louter nieuwsgierigheid, amice! Ik wilde net als jij weten of de diamanten echt waren — en het beste middel om dat te onderzoeken was, er mij een paar toe te eigenen.

— En heeft je onderzoek je bevredigd?

— Het onderzoek heeft mijn vermoeden bevestigd dat de diamant van de prins van het zuiverste water is en die van de zogenaamde Russin vals.

— Wel, dat is de eigenaardigste zaak, welke ik nog beleefd heb! riep Brand en hij stond daar maar zo rustig bij, toen de prins zijn diamant vermiste.

Nu de diamanten weer in de safe van de juwelier liggen, geef je het plan toch zeker op? wilde Brand weten.

— Ik zie niet in, waarom; luidde het antwoord. Ik heb deze eerste kans gemist, omdat ik niet wist wat onze man voornemens was, maar bij een volgende gelegenheid zal ik beter uit mijn ogen kijken.

— Als Marthe Delanoy je maar niet onder de duiven schiet, zodat je achter het net vist! riep Brand uit.

— Daar moet natuurlijk voor gewaakt worden en wij zullen die dame dan ook zoveel mogelijk in het oog houden.

— Zou zij voor eigen rekening werken of in opdracht van de bende der Raven?

— Dat weet ik niet; ik weet niet eens zeker of zij nog wel lid der bende is, ofschoon ik het wel vermoed.

— Als het zo is, zal voorzichtigheid

geboden zijn, meende Brand; met die schurken valt niet te gekscheren, en als hier een komplot is op gezet en zij ontdekken dat jij hen in de wielen rijdt, dan zou je leven in gevaar kunnen komen.

Raffles haalde de schouders op.

— Zover zal het wel niet komen. Op het ogenblik koestert die vrouw zeker nog geen wantrouwen.

— Dat is de vraag, Edward. Als ik in haar plaats was, zou ik in ieder geval het mijne denken van de diefstal van die twee diamanten.

— Zij kan niet anders denken dan dat een van de gasten de verleiding niet heeft kunnen weerstaan en van de kans gebruik heeft gemaakt.

De beide vrienden spraken nog enige tijd over hetzelfde onderwerp door tot dat de chauffeur van hun auto stopte op de hoek van de Cromwell-Street. De twee vrienden stapten uit, Raffles rekende af met de chauffeur, gaf een goede fooi en zond de man weg.

Te voet legden zij de kleine afstand tot het poortje in de tuinmuur af en het duurde niet lang of beiden hadden hun slaapkamer opgezocht en zich te rusten begeven.

HOOFDSTUK IV

ER WORDEN ZAKEN GEDAAN MET JUWELEN

Van dit oogenblik af wijdde Raffles al zijn aandacht aan zijn nieuwe onderneming en verschaftte zich zoveel mogelijk inlichtingen omtrent het doen en laten van de prins. Een oogenblik had hij er over gedacht een oud en beproefd middel aan te wenden, en het uiterlijk van de prins aan te nemen, maar dat was in dit geval onmogelijk, daar hij bijna een hoofd groter was dan de maharadja en deze grote, donkere, bijna zwarte ogen had; — het bedrog zou ons waarschijnlijk onmiddellijk worden ontdekt. Ook Brand met zijn helderblauwe ogen kon niet de plaats van de prins innemen. Een voorzichtig ingesteld onderzoek had hem de bewijzen opgeleverd dat de juwelen veilig waren opgeborgen in een der brandvrije safe's in de gewelven van de juwelierswinkel, en het zou zeker maanden duren, alvorens men zich onder de grond door, een toegang naar deze kluis zou hebben verschaft.

Maar toen deed er zich iets voor, hetgeen Raffles hoop gaf dat hij ook met minder drastische middelen de buit wel zou kunnen binnenhalen.

Enige mondaine bladen hadden namelijk het bericht gebracht, dat de prins

voornemens was een groot feest in zijn woning te geven, hetwelk een geheel oosters karakter zou dragen, en waarop de genodigden niet anders zouden mogen verschijnen dan gekleed als Indiërs, Perzen, Turken en Armeniërs.

Drie in éénlopende kamers zouden door kunstenaars van naam in oosterse stijl worden gedecoreerd, en aldra sprak heel Londen over niets anders dan over het feest van de vorstelijke bezoeker.

Ook Raffles had het bericht gelezen en kwam met het blad in de hand in de bibliotheek, waar Brand bezig was een groot register bij te houden, waarin hij een aantal dagbladknipsels plakte met de datum en de naam van het blad er boven vermeld.

— Ik geloof, Charles dat het lot ons gunstig is zei Raffles. Onze prins geeft over acht dagen een groot oosters feest; en dan zal hij zich wel weer tooien met zijn collectie diamanten. Wij moeten absoluut op dat feest aanwezig zijn.

— Misschien krijgen wij wel een uitnodiging, meende Brand.

— Daar zullen we maar niet al te vast op rekenen, want zulke intieme vrienden zijn wij niet van hem.

— Dan zou ik wel eens willen weten hoe wij bij dat feest tegenwoordig zullen zijn.

— Ik zal je een paar mogelijkheden opnoemen, zei Raffles. Ten eerste kunnen wij proberen als hulpbedienden te worden aangenomen, want hij zal een groot aantal gasten vragen en dan zou hij met zijn vier bedienden toch niet ver komen, waarvan er bovendien nog drie in het geheel niet zijn afgericht om met Engels publiek uit de hoogste kringen om te gaan. De tweede mogelijkheid is, dat wij ons als journalisten presenteren.

— Maar Edward, zóveel komen er nooit bij zulk een partij en die kennen elkander allen van aanzien.

— Wij zouden ons kunnen uitgeven voor correspondenten van een buitenlands blad, die pas zijn aangesteld.

— Alles goed en wel, maar het is en blijft een riskante onderneming want ook zo iets is meestal onder journalisten spoedig bekend. Heb je misschien nog meer mogelijkheden?

— De butler ontvoeren, en zijn plaats innemen; hij is van mijn postuur en hij heeft grijze ogen.

Brand krabde zich achter het oor.

— Dat lijkt mij ook nog al gewaagd, hield hij vol. Je zoudt dan eerst alle gewoonten van de maharadja zeer nauwkeurig moeten kennen, anders zou het natuurlijk opvallen als je als zijn butler domheden beging. En, vergeet niet dat de tijd maar zeer kort is.

— Dan bedenken wij iets anders. Ik moet en zal die avond onder gasten zijn.

Desnoods gaan we er zonder uitnodiging naartoe.

— Dat zal zeker moeilijk gaan, om daar toegang te krijgen, zonder van een uitnodigingskaart te zijn voorzien.

— Niets is moeilijk voor de man, die zich vast voorneemt te slagen, hernam Raffles.

Hij begon met afgemeten schreden de bibliotheek op en neer te lopen.

Tot hij plotseling voor Brand bleef staan, en uitriep:

— Ik geloof dat ik iets gevonden heb!

— Ik ben er benieuwd naar, zei Brand.

— Nog altijd gaat de man iedere dag naar de juwelier Backer in de Fenchurch street om zijn kostbare stenen te controleren. Hij heeft daar een vast uur voor, en wel elf uur in de ochtend. Soms laat hij zich door de zogenaamde Countess Biridof vergezellen, maar meestal is hij alleen. Goed vermomd wil ik mij omstreeks diezelfde tijd naar die juwelierswinkel begeven en daar zal ik dan wel gelegenheid vinden om wat nauwer met de prins in contact te komen.

— Ik kan daar bijvoorbeeld komen om een ring of enige juwelen te verkopen.

— Het komt tegenwoordig vaak voor, dat op zwart zaad zittende edellieden hun juwelen op diskrete wijze aan de man willen brengen, bovendien heeft men mij verteld, dat hij weinig kieskeurig is, wat de keuze van zijn vrienden en kennissen betreft; het zou mij niets verwonderen, als ik wanneer ik met hem over diamanten ga praten door hem wordt uitgenodigd om zijn juwelen te bewonderen.

Raffles raadpleegde zijn horloge en vervolgde:

— Ik heb nog juist de tijd om mijn uiterlijk te veranderen en naar Fenchurch street te rijden. Ik zal je wel niet meer zien, dus tot vanmiddag.

Raffles begaf zich naar zijn slaapkamer, sloot de deur, opende het geheime vak in de muur, waarin zich een groot aantal kledingstukken bevond, die de naijver van ieder beroepsacteur zouden hebben opgewekt, trok een wandelkostuum aan, en zorgde er voor dat hij volstrekt niet bij of aan zich had wat zijn identiteit als Lord Aberdeen zou kunnen verraden.

Hij legde de ringen af, welke hij gewoonlijk droeg en schoof een paar andere aan zijn vingers die eveneens uit het geheime vak te voorschijn kwamen.

Daarop koos hij uit een grote witte doos een voortreffelijk gemaakte witte pruik, zette deze op, liet nu ook zijn gelaat een algehele verandering ondergaan, en dit zó snel en handig, dat hij

binnen een half uur gereed was. Op een kaart, die aan de binnenkant van de deur van het geheime vak hing, tekende hij op wat hij aan zijn gelaat veranderd had, ten einde later geen vergissingen te begaan, als hij diezelfde vermomming nog eens zou moeten gebruiken.

Uit een juwelenkistje nam hij een paar ringen met briljanten, bekeek ze glimlachend, wikkelde ze in een stukje zijde, en liet ze in zijn zak glijden.

Langs een dwarsgang en een zijtrap bereikte hij de tuinpoort en stond even later op straat.

Met een taxi liet hij zich naar de Fenchurch street brengen, stapte daar uit, zond de chauffeur weg, en wierp tersluiks een blik door de winkelruit.

Er stond als enige klant een oude dame aan de toonbank die met een der winkelbedienden in gesprek was.

Het was precies elf uur, toen Raffles de winkel binnentrad als een deftige bejaard heer.

De winkelbediende die hem had zien aankomen bood hem beleefd een stoel aan en zei :

— Mijnheer Backer is dadelijk tot uw dienst mijnheer, tenzij ik u kan helpen.

— Ik heb geen haast, jongeman, ik heb in het geheel geen haast, zei Raffles. Ik kan best even wachten.

Na verloop van een minuut of tien kwam er een kleine kogelronde man te voorschijn met een joviaal gezicht, een gouden bril op een klein neusje en een gezellig dik buikje.

Dat was de Heer Peter Backer, een der meest bekende juweliërs in de omgeving.

— Waarmee kan ik u van dienst zijn, mijnheer ? zo wendde hij zich tot Raffles terwijl hij met zijn bijziende ogen zich tot hem overboog.

Raffles had de hand in de zak gestoken en haalde er nu het papiertje met de ringen uit.

Na een schuwe blik in de richting van de deftige dame te hebben geworpen, begon hij met zachte stem :

— De zaak is — ik kom, helaas, niets bij u kopen, mijnheer, want die tijden

zijn voor mij voorbij. Ik heb hier een paar ringen, die aan mijn dochter toebehooren en zij heeft mij verzocht ze zo mogelijk voor haar te verkopen.

Raffles had het papiertje langzaam uitgevouwen, en Backer onderzocht de ringen en deed er een bod op, hetwelk de oude man zuchtend aanvaardde.

Juist toen de juwelier zich omwendde, om in een kantoortje geld uit een brandkastje te halen, hield een grote donkerblauwe auto voor de deur stil.

Er stapte een man uit, die haastig binnentrad, en Raffles zag met een enkele blik dat het de prins was.

Zonder op Raffles of de oude dame die nu haar inkopen beëindigd had en zich gereed maakte om te vertrekken, acht te slaan, wendde de prins zich tot de juwelier en stelde hem de vraag :

— Alles is zeker in orde ?

— Volkomen in orde hoogheid, antwoordde de juwelier. Berry is zoëven vertrokken en heeft zich er van vergewist dat alle stenen nog aanwezig zijn. Het was een goed denkbeeld van u om een particulier detective in de arm te nemen, maar ik geef u de verzekering dat het werkelijk niet nodig was ; mijn kluisen zijn volkomen brand- en inbraakvrij.

Raffles was natuurlijk geen woord van het korte gesprek ontgaan.

— Als uw hoogheid het mij veroorlooft, begon Backer weer zou ik wel gaarne even een kleine zaak af doen ; het is een kwestie van een halve minuut.

— Accoord M. Backer, zei de prins, terwijl hij plaats nam op een stoel voor de toonbank, en toezag hoe de juwelier het geld voor de hem door Raffles te koop aangeboden juwelen begon uit te tellen.

Ook hij had een blik geworpen op de diamanten, welke door Backer op een klein zwart fluwelen kussentje waren gelegd.

Raffles streek het geld langzaam op en zei enigszins haperend :

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen, mijnheer, maar met mijn andere diamanten zal ik toch liever naar een

andere juwelier gaan, die er misschien méér voor geeft.

Backer haalde de schouders op en zei zogenaamd onverschillig :

— Gij zijt vrij te doen en te laten wat gij wilt, maar gij moet niet vergeten, dat wij zaken doen om geld te verdienen. Wij kopen en verkopen niet uit liefhebberij. Kunt gij iemand vinden, die u meer voor uw ringen en diamanten betaalt, dan staat het u volkomen vrij met hem zaken te doen.

De oude heer knikte met het hoofd en wendde zich reeds naar de deur, toen hij zich bij de arm voelde grijpen.

Hij bleef staan en keek in het gelaat van de prins.

— Een ogenblikje, zei deze. Ik meen te hebben gehoord, dat gij nog méér diamanten wilt verkopen. Zijt gij dat van plan ?

— Inderdaad mijnheer, antwoordde Raffles.

— Gij moet deze heer met hoogheid aanspreken, fluisterde Backer snel.

— Ik vraag u excuus, hoogheid, vervolgde Raffles. Ik heb nog een zeker aantal diamanten, die ik wel zou willen verkopen als ik er een behoorlijke prijs voor kan maken, maar niet voor zo'n gering bedrag als die mijnheer er zoëven voor betaald heeft.

— Mag ik uw naam weten ? vroeg de maharadja.

— Mijn naam is Lord Sunderham, antwoordde Raffles op zachte toon.

— Gij zijt dus van adel en gij zijt genoodzaakt... ? riep de prins verwonderd uit.

— Daarover behoeft gij u niet te verwonderen hernam Raffles. De tijdsomstandigheden hebben in ons land talrijke adellijke families bijna tot de bedelstaf gebracht.

— Wel, dat is zeer interessant, — ik wil zeggen betreurenswaardig, verbeterde de prins zich haastig. Wat uw diamanten betreft — ik ben een verzamelaar van goede stenen, evenals gij die hebt, zal ik er allicht meer voor betalen dan een juwelier doet, die winst moet maken. Wilt ge mij niet eens komen bezoeken ?

— Dat wil ik gaarne hoogheid ; mag ik uw naam en adres hebben ?

— Ik ben de Maharadja van Wallipur en ik woon tijdelijk in de New Bondstreet No 17.

— Wanneer kan ik u treffen ?

De prins dacht even na, raadpleegde een kleine agenda, en antwoordde :

— Hedenmiddag drie uur, zou u dat schikken ?

— Ik zal zorgen dat ik er ben, hoogheid, en ik zal enige van mijn diamanten meebrengen maar ik kan u natuurlijk niet beloven dat ik ze aanstonds verkoop.

— Daarover zullen wij het wel eens worden, meende de prins.

Hiermede was het gesprek geëindigd.

Raffles die het geld zorgvuldig had weggeborgen, wendde zich thans naar de deur.

Toen hij nog eens omkeek, zag hij, hoe op een wenk van Backer, een der winkelbedienden uit een vitrine een fraai collier nam, en dit op een fluwelen kussen voor de prins neerlegde.

HOOFDSTUK V

DE PARTICULIERE DETECTIVE

Raffles nam een taxi en liet zich naar het huis in de Cromwellstreet brengen, waar hij Brand aantrof, die juist van een wandelrit was teruggekeerd.

— Wel ? vroeg de jonge man, nadat hij Raffles begroet had, ben je tevreden over de uitslag van je experiment bij Backer ?

— Zeer tevreden, Charles, antwoordde Raffles. Ik heb enige zaken ontdekt die van belang kunnen zijn.

— Vertel eens.

— In de eerste plaats is gebleken, dat onze prins een particuliere detective in de arm heeft genomen, die waarschijnlijk iedere dag moet controleren dat de diamanten zich nog op hun plaats bevinden.

— Heb je die man gezien ?

— Ja, hij kwam juist met Backer uit de kluis terug, ongeveer tien minuten voordat de prins zelf verscheen.

— Dus hij is bezorgd over zijn stenen dat hij ten overvloede zelf ook nog is gaan kijken.

— Neen, hij vroeg alleen maar of alles in orde was ; hij kwam er ditmaal in hoofdzaak om een halssnoer te kopen dat wij een dezer dagen wel om de

blanke hals zullen zien van Martha Delanoy, alias Countess Olga Biridof.

— Was hij in de winkel, toen jij je juwelen ten verkoop aanbood ?

— Neen, hij kwam pas iets later, maar hij was er juist getuige van hoe Backer, mij het geld voor de diamanten betaalde, welke hij gekocht had, voor een prijs die werkelijk veel te laag was.

— Dan kan ik mij de rest wel voorstellen. Hij heeft van de gunstige gelegenheid dadelijk gebruik willen maken en je aangeboden om de rest van je kostbare stenen aan hem te verkopen.

— Precies, Charles, hij verzocht me naar zijn huis te komen om de diamanten te laten zien.

— En wanneer denk je er heen te gaan ?

— Hij verwacht mij vanmiddag om drie uur.

Daar het inmiddels één uur was geworden, gingen de twee vrienden uit en zaten even later tegenover elkander in de eetzaal van een naburig restaurant.

Raffles had enige andere diamanten bij zich gestoken en behoefde dus niet naar huis terug te gaan.

Hij nam nu opnieuw afscheid van

Brand en wandelde naar het huis in de New Bondstreet, waar de deur door een der oosterse bedienden geopend werd.

Gedurende zijn verblijf in de Engelse hoofdstad had de man zich genoeg van de taal des lands eigen gemaakt om deze te kunnen verstaan en een weinig te spreken.

Raffles gaf zijn wens te kennen de prins te spreken, er bij zeggend dat hij verwacht werd.

De bediende was daarvan blijkbaar op de hoogte en verzocht Raffles hem te willen volgen.

In een fraai gemeubeld vertrek wachtte hem de prins, die opstond, van achter een grote schrijftafel waaraan hij gezeten was, blijkbaar bezig met het schrijven van een brief.

— Laten wij maar aanstonds ter zake komen, mylord, begon hij. Ik heb op het ogenblik eigenlijk niet veel tijd, maar gij kunt steeds over mij beschikken, als het over diamanten gaat, waarvan ik een groot liefhebber ben.

Hij bood de bezoeker een stoel bij de schrijftafel aan en toen Raffles plaats nam, wierp hij een snelle blik op de pas-begonnen brief, waarvan de aanhef luidde: «Mijn enige lieveling».

Hij verborg een glimlach, stak de hand in zijn zak en haalde er een klein linnen zakje uit, dat hij op het groene laken waarmede de schrijftafel bekleed was, ledigde.

Er rolden zes diamanten en een paar ringen uit.

De prins nam ze een voor een op, bekeek ze met schitterende ogen, woog ze op de hand en hield ze met een pincet tegen het licht. Toen zei hij:

— Luister eens mylord. Natuurlijk zult gij begrijpen, dat ik u een redelijke prijs wil betalen, maar niet zo veel als bij een diamantair, want dan zou ik even goed daarheen kunnen gaan?

— Dat spreekt van zelf, hoogheid, maar ik vertrouw dat gij het met mij wel zult schikken, antwoordde de gewaande Lord Sunderham.

De prins bekeek de stenen nogmaals nauwkeurig en zei:

— Ik wil u voor dit partijtje vier honderd pond betalen, kunt gij dat bod aanvaarden?

Raffles scheen even te aarzelen. In waarheid waren de stenen misschien wel het dubbel van dat bedrag waard, maar hij overwoog dat zij, voor zover het aan hem lag, toch niet lang in het bezit van de nieuwe eigenaar zouden blijven.

Hij zei dus op zijn zachte bedeesds toon:

— Het valt mij niet mee, hoogheid, maar ik zal er genoeg mee nemen. Het geld is schaars en ik reken er op, dat u mij contant zult betalen. Misschien heb ik nog wel meer wat van uw gading is.

— Zeer zeker, mylord, antwoordde de prins haastig, gij zult steeds welkom zijn in mijn huis. Het zal u bekend zijn, zo vervolgde hij, dat ik de eigenaar ben van een collectie diamanten, die slechts door weinig anderen geëvenaard wordt.

— Wie zou dat niet weten, hoogheid? zei Raffles; nog slechts enkele dagen geleden hebben de kranten vol gestaan over het prachtige gewaad waarmede gij verschenen zijt op een costumfeest van Lady Chelmsford. Gaarne had ik dat prachtige costuum zelf eens bewonderd.

— Misschien is daar nog wel gelegenheid toe, antwoordde de prins, met een dedain glimlachje.

Juist, toen Raffles afscheid wilde nemen, kwam de bediende binnen met een klein pakje, dat hij zijn meester overhandigde.

Raffles had met een enkele blik gezien dat het dunne papier waarin het pakje gewikkeld was, bedrukt was met de firmanaam van de juwelier Backer.

De prins maakte het pakje open, en er kwam een fraai étui te voorschijn, waarvan de prins het deksel opende en daar lag, op een fond van cremekleurig fluweel het fraaie halssnoer, hetwelk Raffles een paar uur te voren de prins had zien voorleggen, juist toen hij de winkel van Backer wilde verlaten.

De prins lichtte het snoer uit het étui, hield het in de hoogte en wendde zich tot zijn bezoeker met de vraag:

— Wel mylord — wat zegt gij van dit halssnoer ?

— Ik moet zeggen dat het prachtig is, hoogheid, antwoordde Raffles met ongeveinsde bewondering, want de diamanten waren inderdaad van zeldzame schoonheid en prachtig geslepen.

— Het is een geschenk voor een dame zei de maharadja en vlijde het halssnoer weer in het étui, sloot het, opende een lade van de schrijftafel en deed daar het étui in.

Vervolgens wierp hij als terloops een blik op de pas begonnen brief, Raffles begreep, dat hij zijn bezoek niet langer kon rekken, en stond op om afscheid te nemen.

De prins stak hem de hand toe en zei :

— Wacht nog even, ik zal u dadelijk betalen wat ik u schuldig ben.

Hij ging naar een kleine brandkast die in een hoek van het vertrek stond, opende deze en nam er een stapeltje bankbiljetten uit, waarvan hij het bedrag van de koopsom op de tafel begon uit te tellen.

De prins stelde hem de bankbiljetten ter hand, en zei :

— Zoals ik dus zoëven reeds opmerkte — gij zult nog wel eens gelegenheid hebben om mijn collectie diamanten te bewonderen. Zij zijn op dit oogenblik veilig opgeborgen in de kluis van de juwelier Backer, waar wij zoëven kennis hebben gemaakt. Ik ging er vroeger steeds zelf naartoe, maar op aanraden van een lieve vriendin heb ik de controle sedert enige dagen toevertrouwd aan een particulier detective.

Er ging een lichtje in de hersens van Raffles op, want ineens doorzag hij de hele toeleg van Marthe Delanoy.

— Dat is een goede inval van u geweest, hoogheid, zei hij, tenminste wanneer de detective werkelijk betrouwbaar is. Ik ben enigszins bekend in de wereld der detectieven. Zoudt ge mij willen zeggen hoe de naam is van die detective ?

— O, jawel antwoordde de prins enigszins verwonderd, hij heet Berry, van de firma Berry & Deane.

— Berry en Deane ? herhaalde Raffles nadenkend. Ah, wacht eens Berry & Deane uit de Fleetstreet.

— Neen, de firma houdt kantoor in de King Charles Street, zei de prins.

Raffles wist nu wat hij weten wilde.

— Nu, dan wordt uw schat tenminste veilig bewaakt, zei hij glimlachend, ik hoop u spoedig nog eens te kunnen bezoeken als mijn dochter nog meer juwelen ten gelde wil maken, want ik wil er geen geheim van maken, dat wij dringend om geld verlegen zijn.

De prins begeleidde zijn bezoeker tot aan de deur en even daarna stond Raffles weer op straat.

Langzaam liep hij voort, in zichzelf mompelend :

— Berry & Deane ? Berry & Deane ? Nooit van gehoord. Als daar niet iets achter steekt dan wil ik er mijn hoofd op zetten, dat is hem aangeraden door de vrouw die hij voor Countess Biridof aanziet. Wij zullen daar eens onze neus insteken.

Raffles wenkte een voorbijrijdende taxi, gaf de chauffeur last, hem naar de Cromwell Street te brengen en een half uur later zat hij weer tegenover Brand, die razend nieuwsgierig was.

— Marcheert de zaak naar wens ? vroeg de jongeman.

— O, ja, daarover heb ik niet te klagen, antwoordde Raffles glimlachend. Zij marcheert alleen een heel andere kant uit, dan ik dacht. Heb ik je al verteld dat onze diamantenmaniak een detective in dienst heeft genomen, die iedere dag moet controleren of alles met de diamanten in orde is ? Nu, in ieder geval heeft hij zo'n controleur aangesteld, en wie denk je wel dat hem dat heeft aangeraden ?

— Eén zijner vrienden waarschijnlijk.

— Je bent er bijna, die vriend is een vriendin en zij heet Countess Olga Biridof.

— Verdraaid ! riep Brand uit, dat loopt nooit goed af ! Die detective is natuurlijk een handlanger van die vrouw en wacht slechts op een gunstige gelegenheid, om die juwelier, als hij met

hem naar de kluis gaat de nek om te draaien of bewusteloos te slaan en er dan met de juwelen van door te gaan, vóór een der bedienden weet wat er gebeurt.

— Precies. De prins deelde mij mede, dat de firma Berry en Deane gevestigd is in de King Charles Street. Je zult mij dus een groot genoegen doen, als je aanstonds wilt gaan onderzoeken, hoe het met die firma staat. Blijkt ons vermoeden juist, dan moet de maharadja dadelijk op de hoogte gebracht worden, want wij moeten voorkomen, dat de poet onze neus voorbij gaat.

— Ik vertrek op staande voet, Edward! riep Brand uit. Op welke hoogte in de straat is het ergens?

— Het nummer durfde ik natuurlijk niet vragen, maar de King Charles Street is niet zo lang en een agent van politie zal je wel terecht wijzen.

— Goed, dan ga ik nu heen. Kan Henderson mij er naar toebrengen of heb je hem zelf nodig?

— Neen. Laat hij er je naar toebrengen; laat hem op één of andere hoek wachten, want de grote gestalte van Henderson valt wellicht in het oog en dat zou ons naderhand last kunnen veroorzaken.

Brand vroeg niet verder, en had het volgende ogenblik het vertrek verlaten.

In zijn slaapkamer liet hij zijn gelaat een totale verandering ondergaan en trok andere kleren aan.

Een half uur later reed hij weg, gezeten in 'n taxi, die echter niet op straat was aangeropen, maar afkomstig was uit de garage van de Grote Onbekende en die in alle onderdelen sprekend leek op een gewone huurauto.

Raffles had Henderson telefonisch zijn instructies gegeven en deze wist nu wat hij te doen had.

Twintig minuten later stopte hij aan het begin van de King Charles Street en Brand stapte uit.

— Ik weet bij geen benadering hoe lang ik wegblijf, James. Mylord heeft mij opgedragen om op een zeker adres onderzoek te doen, maar het is niet onmogelijk dat de omstandigheden het mogelijk maken nog iets meer te doen dan mylord mij vroeg. Parkeer de wagen dus maar in deze zijstraat dan weet ik waar ik je kan vinden.

— Begrepen, mijnheer Brand, zei de reus. Gij kunt op mij rekenen.

Brand knikte hem nog eens toe en ging de King Charles Street in, waar het op dat ogenblik zeer druk was.

HOOFDSTUK VI

HET KOMPLOT

De jongeman sprak de eerste de beste agent, die hij zag, aan en vroeg hem naar het adres van de firma Berry & Deane, maar de man kon hem niet inlichten.

— U doet hier misschien nog niet lang dienst in deze wijk? vroeg Brand.

— Wat noemt u lang mijnheer? Ik ben hier al twee maanden in deze wijk.

— Nu, het spijt mij, zei Brand, ik zal nog eens verder informeren.

Hij sprak nog drie, vier agenten aan maar niemand kon hem inlichten.

— Nu, dan schijnt de zaak in ieder geval niet veel bekendheid te hebben, mompelde Brand; ik kan toch moeilijk maar hier of daar aanbellen. Wij zullen dan in s' hemelsnaam maar de hall van een kantoorgebouw ingaan, want zij zullen toch wel een firmabord in de vestibule hebben hangen; het is een kwestie, die wel een paar uur in beslag zal nemen, maar het moet gedaan worden.

De daad bij het woord voegend, begon Brand met het grootste geduld aan de kant der oneven nummers de namen der verschillende firma's van ieder huis hetwelk als kantoorgebouw was inge-

richt, te lezen.

Hij was ongeveer halverwege de straat gevorderd, toen zijn geduld eindelijk beloond werd.

Hij stond in de vestibule van een groot gebouw en las de namen der verschillende firma's, die daar hun bedrijf uitoefenen en heel onderaan op het zwarte bord stond blijkbaar pas geschilderd de naam Berry & Deane.

— Aha... wij zijn er, mompelde Brand voor zich heen.

Hij keek eens rond en trad toen op het hokje van de portier toe, waarvan de deur openstond.

De man kwam naar buiten, en vroeg:

— Kan ik u met iets van dienst zijn, mijnheer?

— Ik zoek naar het detectivebureau Berry & Deane; gaf Brand te kennen. De naam staat daar op het bord, maar zonder verdere aanduiding.

— Dat is op de bovenste verdieping, mijnheer, achterin, maar ik geloof niet, dat u op dit ogenblik iemand op het bureau zult vinden.

— Waarom niet? vroeg Brand verwonderd.

— Omdat de kantoortijd van die he-

ren maar heel kort is ; 's ochtends een uurtje en in de namiddag een uurtje en de twee firmanten heb ik slechts éénmaal bij elkaar gezien.

— Wanneer is één van de firmanten meestal hier ?

— Gewoonlijk tussen half vier en half vijf, mijnheer.

— Dank u. Dus dan hebben die heren het zeker niet erg druk ?

— Ik heb tot dusverre nog één bezoeker gezien, maar die komt dan ook bijna iedere dag, antwoordde de portier — een knappe chique dame, die misschien de gangen van haar man laat nagaan om een goede echtscheidingsgrond te krijgen.

Brand wist nu genoeg, en wilde het gebouw verlaten, maar juist trad er een man binnen, die recht op de portiersloge toeliep, zonder van Brand notitie te nemen en aan de portier vroeg :

— Is die dame er al geweest, met wie ik zaken doe ?

— Neen mijnheer nog niet luidde het antwoord.

— Stuur haar dan dadelijk naar boven, zodra zij komt ; zei de andere.

Zonder antwoord af te wachten, liep hij naar de lift, die het volgende ogenblik met hem naar boven schoot.

— Dat was meneer Berry, zei de portier, zich tot Brand wendend.

— Nu, dan zal ik maar direct naar boven gaan, vóór die bewuste dame komt, anders moet ik misschien wachten.

Brand wachtte tot de lift beneden was, stapte er in en liet zich door de liftjongen naar boven brengen.

Hij behoefde nu niet lang te zoeken, want op een deur aan het einde van de gang was een koperen bordje bevestigd, waarop de firmanaam Berry & Deane te lezen stond.

Hij klopte aan, maar daar hij geen gehoor kreeg, opende hij de deur en trad binnen.

Hij bevond zich in een wachtkamer-tje waar een grote, diepe kast stond, een eenvoudig lessenaartje waarschijnlijk bestemd voor een klerk, en een schrijfmachinetafeltje, zonder machine

evenwel.

De 2 particuliere detectives schenen het dus zonder personeel wel af te kunnen.

Vlak tegenover die deur bevond zich een tweede deur, waarop het woord kantoor in zwarte letters geschilderd stond.

Daar er niemand notitie van hem scheen te nemen, liep Brand op de deur toe en klopte aan.

Er klonken schreden en toen werd de deur geopend door dezelfde man, die hij zoëven reeds gezien had.

Deze bleef staan met de knop van de deur in de hand en vroeg toen, niet zeer vriendelijk voor iemand die zich nog klanditie moet verwerven :

— Wat is er van uw verlangen ?

— Ik wil u gaarne even spreken, over een belangrijke zaak, antwoordde Brand, die al lang een voorwendsel verzonnen had.

— Kom dan binnen, en zet mij de zaak uitéén, maar maak het astublief kort, want ik verwacht een klant met wie ik een afspraak heb en ik heb het zeer druk.

Brand ging naar binnen en deed nu een vrij verward verhaal, dat neerkwam op het feit dat men hem in een rendez-vous bestolen had, dat hij niet in Londen woonde en dat hij niet naar huis durfde terugkeren voor het geld terug was.

Berry had met zichtbaar ongeduld naar het relaas geluisterd en daarbij nu en dan een blik op zijn polshorloge geworpen. Hij stond nu op en zei kortaf :

— Het spijt mij mijnheer, maar dat is een kwestie, waarmede onze firma zich niet kan bemoeien, dat is een geval voor de politie ; ga gerust naar Scotland Yard en zet daar de zaak uitéén.

— Ik vrees dat het dan aan de grote klok wordt gehangen, zei Brand timide.

— Daarvoor behoeft gij niet bang te zijn. Men is daar discreet genoeg.

Onder het spreken hield Berry de deur voor de blijkbaar ongewenste bezoeker open.

Brand vertrok onder het uiten van enige verontschuldgingen, en Berry

bracht hem tot aan de gangdeur, liet hem uit en Brand hoorde hoe de deur achter hem op slot werd gedraaid.

Maar nauwelijks hoorde hij de deur van het privé-kantoor sluiten, of hij opende de gangdeur weer door middel van een klein instrumentje, afkomstig uit de tas van zijn vriend de Grote Onbekende.

Hij draaide de sleutel onmiddellijk weer om, was met een paar zachte stappen bij de geelgeschilderde kast, die ledig bleek te zijn, wipte er in en trok de deur tot op een kier dicht.

Hij had dit nauwelijks gedaan of hij hoorde het geluid van een bel op het privé-kantoor.

De kantoordeur werd geopend, er gingen schreden langs de kast, de sleutel van de gangdeur werd omgedraaid, en toen werden er op gedempte toon enige woorden gewisseld, waarvan Brand niet veel verstaan kon.

Toen alles weer stil was, duwde Brand voorzichtig de kastdeur open en sloop naar de tussendeur.

Hij bukte zich en bracht het oog voor het sleutelgat.

Hij zag het tweetal tegenover elkan- der zitten, ieder in een gemakkelijke stoel, en bij de eerste blik herkende Brand in de bezoeker Martha Delanoy, de vrouw met het geverfde haar van het costuumfeest bij Lady Chelmsford.

Beiden zaten ieder een sigaret te roken en Berry zei:

— Ik heb nu alles goed overwogen, Martha en de coup moet nu spoedig ge- waagd worden.

— Is het al eens voorgekomen, dat Backer alleen met je naar de kluis is gegaan ?

— Nog slechts éénmaal, maar toen was ik, helaas, niet voorbereid. Ik moet een ogenblik kiezen, dat het vrij druk is in de winkel, zodat alle winkelbedien- den de handen vol hebben.

— En dan ?

— O, de rest volgt van zelf, hernam de ander zakelijk ; zodra Backer de safe geopend heeft geef ik hem met een ploertendoder een dreun op zijn hersens,

dat hij er niet van terug heeft en dan steek ik de dozen met juwelen, welke ik nu alle goed ken, bij mij.

— En als er nog méér in de safe staat ? vroeg Martha Delanoy, die door deze mededeling in het minst niet getroffen scheen te zijn.

— Dan zal ik mij daar natuurlijk ook over ontfermen, antwoordde Berry ter- wijl hij een gemeen lachje deed horen.

— Heb je alles voor onze afreis in gereedheid gebracht ? vroeg de vrouw verder.

— Ja, maak je daaromtrent maar geen zorgen. Hoe staat het met jou en die prins ?

— Daarover behoeft jij je nu weer geen zorgen te maken. Hij is smoorlijk ver- liefd op me, antwoordde de vrouw. Ik kreeg zoëven nog een brief van hem, welke een prachtig geschenk begeleidde, een collier ter waarde van minstens twee duizend pond. Hij wil dat ik het zal dragen op het costuumfeest dat hij over een paar dagen geeft.

— Zie je geen kans voor mij ook een invitatie machtig te worden ?

— Zeker als de detective Berry ? riep Martha Delanoy spottend.

— Als het niet kan, dan zal ik wel op een andere manier trachten binnen te komen.

Martha Delanoy stond op en maakte zich gereed om te vertrekken.

Brand had zich opgericht, sloop op de punten van zijn voeten door de wacht- kamer, en opende onhoorbaar de deur.

Toen liep hij zo snel hij kon de trap- pen af, zonder van de lift gebruik te maken en bereikte zo de vestibule.

De portier bevond zich in zijn loge en was daar in gesprek met een andere bezoeker.

Brand maakte hiervan gebruik om ongemerkt weg te komen.

Hij liep vlug de straat ten einde en sloeg de dwarsstraat in.

In de verte zag hij de taxi geparkeerd staan en had hij de gestalte van Hen- derson herkend.

— Vlug naar de Cromwellstreet, Ja- mes, fluisterde Brand hem toe.

Henderson knikte ten bewijze, dat hij het begrepen had, Brand stapte in en nog geen twintig minuten later zat hij tegenover Raffles, die zijn nieuwsgierigheid niet verborg.

— Ons vermoeden is ten volle bewaarheid, zei Brand op diens onuitgesproken vraag. Die Berry is voornemens Backer te overvallen en de man zodanig toe te takelen dat hij niet in staat is een kink te geven, zodat hij gelegenheid heeft, zich van de juwelen van de Maharadja meester te maken.

— Dat heb je er knap afgebracht, zei Raffles. Het is goed, dat wij nu weten, waaraan wij ons te houden hebben.

— Ga je de prins nu direct op de hoogte brengen?

— Voor de vrouw, die hem bedriegt, bedoel je? Neen, daar wil ik nog even mee wachten anders schrikt hij mis-

schien zodanig of het grijpt hem zó aan, dat hij het hele feest er aan geeft, en iat zou niet met mijn plannen stroken.

— Maar wij kunnen toch die Berry niet rustig zijn gang laten gaan! riep Brand uit.

— Daar is geen sprake van, en daarom zullen wij Backer wèl waarschuwen.

Raffles ging aan zijn schrijftafel zitten en schreef op een blaadje papier van een bloknoet de volgende woorden:

« Een welmenend vriend geeft u de ernstige raad, u in geen geval meer in gezelschap van de detective Berry naar uw kluis te begeven, tenzij gij u laat vergezellen door minstens een van uw winkelbedienden. Er dreigt u groot gevaar ».

Een half uur later was het briefje in de juwelierswinkel in de Fenchurch street bezorgd.

HOOFDSTUK VII

TOEBEREIDSELEN

De juwelier verschrikte niet weinig bij het lezen van het briefje en belde onmiddellijk zijn vorstelijke klant op om deze er van in kennis te stellen.

Reeds de volgende dag haalde de maharadja de juwelen bij Backer weg, en bracht ze aanstonds naar de bank van Engeland, waar zij in ieder geval veilig zouden zijn.

Het kwam echter geen ogenblik bij hem op Olga Biridof te verdenken; daartoe had de vrouw reeds teveel invloed op hem gekregen.

Zij was een te schrandere vrouw om er bij haar minnaar op aan te dringen de detective in dienst te houden.

Toen zij zag, dat door een nog onverklaarbare wijze het geheim van het complot moest zijn ontdekt, speelde zij haar nieuwe rol voortreffelijk en had de prins zelf aangeraden, uit overmaat van voorzichtigheid, de juwelen maar elders te brengen.

Met haar medeplichtige beraadslaagde zij echter diezelfde dag lang en breed over de ontdekking van de samenzwering, welke voor hen zulke onaangename gevolgen had gehad.

Zij twijfelden er geen moment aan,

dat iemand hun plannen doorgrond had, maar wie dat geweest kon zijn, daarop zochten zij tervergeefs een antwoord.

Zij verloren echter geenszins de moed, want de prins dacht er niet aan het costuumfeest af te zeggen, en het was zeker, dat hij bij die gelegenheid zijn beroemde juwelen zou dragen.

Intussen begreep het tweetal booswichten, dat thans de grootste voorzichtigheid in acht moest worden genomen want dat zij waren bespied stond vast en dat zou hiermede wel niet afgelopen zijn.

Zij spraken daarom af, dat zij elkaar voortaan zo weinig mogelijk zouden ontmoeten, en alles per brief zouden afdoen, tenzij het volstrekt noodzakelijk was, dat zij elkander mondeling raadpleegden, want de telefoon vertrouwden zij óók niet.

Er zou nu wel niets anders overblijven, dan dat zij op de avond van het feest hun slag poogden te slaan.

Wat Raffles en Brand betreft, ook zij hadden niet stil gezeten.

Nu het gevaar geweken was, dat Berry, of hoe die zogenaamde detective dan anders heten mocht, zich in het bezit

van de juwelen zou stellen, en de kostbare stenen veilig en wel in de keldergeveien van de Bank van Engeland waren opgeborgen, konden zij op hun gemak een plan bedenken, de juwelen, van eigenaar te doen veranderen, zoals Raffles zich placht uit te drukken.

De Gentleman Inbreker overwoog allereerst de mogelijkheid om er zich van meester te maken, als zij zouden worden overgebracht van de Bank naar het huis waar de prins woonde.

Maar daarbij zouden natuurlijk uitgebreide voorzorgsmaatregelen worden genomen, de tijd van voorbereiding was wel wat kort, en bovendien wist men niet, op welk tijdstip de prins de juwelen zou gaan halen.

Het beste leek dus wel de avond van het feest te kiezen, om het plan ten uitvoer te brengen.

De dagbladen kwamen elke dag met nieuwe bijzonderheden betreffende het costuumfeest, en alles duidde er op, dat het een der fraaiste van het seizoen zou worden.

Er waren ongeveer vierhonderd gasten uitgenodigd, heren, zowel als dames, en een tamelijk bejaarde dame, de weduwe van een verarmde Franse markies, had voor geld en goede woorden op zich genomen de honneurs waar te nemen.

Een der vele eigenaardigheden van de prins was, dat hij in de andere huizen waar hij reeds gewoond had, geen kamer groot genoeg naar zijn zin had kunnen vinden, en tot wanhoop van de huiseigenaren, zij het dan tegen betaling van grof geld diverse tussenuuren eenvoudig had laten verwijderen ten einde aldus ruimte te winnen.

Hij had hetzelfde gedaan met de flat aan de New Bond Street, en het gevolg was geweest, dat hij nu de beschikking had over twee kamers minder dan toen hij het huis betrok, maar de overigen waren dan ook zeer ruim en ten overvloede waren zij alle met elkander in verbinding gesteld.

Een paar dagen voor de datum van het oosterse feest was er een geheel leegertje werklieden komen opdagen, die

onder de leiding van een bekwaam decorateur aan de arbeid togen en de acht grote en kleine vertrekken een algehele metamorfose deden ondergaan.

In de grote zaal verzezen zullengaan-derijen en een brede statietrap leidde naar een terras, waarop zich een moskee, compleet met koepels en minarets, verhief.

Elders werd een gehele Armenische wijk opgetrokken, en weer verder een gedeelte van de Bazarstraat te Constantinopel getrouwelijk gecopieerd.

Dit alles kostte reusachtig veel geld, maar dit scheen voor de prins wel het minste bezwaar op te leveren.

Hij bleek zijn ontzaggelijk vermogen bijtijds in veiligheid te hebben gebracht en gaf geld uit zonder te tellen.

In de ochtenduren van de dag, waarop 's avonds het feest zou plaats vinden, was alles klaar.

De bedienden zouden in Oosterse gewaden worden gestoken en men zou zoveel mogelijk in de stijl van het Verre Oosten trachten te blijven.

Reeds dadelijk nadat men de voordeur was gepasseerd, werd men in de juiste stemming gebracht, want de gewone electricische kronen waren vervangen door prachtige Arabische lantaarns, die een gedempt licht verspreidden.

Reeds om half negen 's avonds begonnen de eerste gasten te komen, de meesten in eigen auto's, sommigen in taxi's, enkelen hadden zelfs in lange mantels en jassen gehuld, gebruik gemaakt van de ondergrondse tube.

Daar de maharadja ook maar een mens was, en Lord Sunderham, die hem voor zo weinig geld prachtige juwelen had verkocht, te vriend wilde houden, had hij hem ook uitgenodigd.

De gewaande Lord Sunderham verscheen om negen uur en was in gezelschap van zijn dochter, een bevallige jonge dame, met mooie blauwe ogen, die niemand anders was dan Charles Brand, die zich weer de rol van een jongedame had moeten laten welgevalen, ondanks zijn protesten.

Hij was als sultane gekleed en stelling zou geen enkele van de gasten ook maar een seconde op het denkbeeld zijn ge-

komen, dat hier geen vrouw, maar een krachtig in alle sporten bedreven jongeman, binnentrad.

Een der bedienden had hun mantel en jas in ontvangst genomen, en in de vestiaire opgehangen.

Zij bestegen nu de monumentale trap en werden aan de ingang van de grootste zaal ontvangen door de prins, terzijde gestaan door zijn dame d'honneur.

Raffles was gekleed als een moefiti en het rechterlijk gewaad stond hem voortreflijk.

In de zaal was het reeds vrij druk en daar bewoog zich een menigte Arabieren, Turken, Armeniërs, Perzen, Indiërs, de één nog fraaier gekleed dan de andere.

Aan het einde van de zaal was een estrade opgericht voor een strijkje, dat opdracht had gekregen afwisselend oude en moderne dansmuziek ten gehore te brengen.

Verder zouden een aantal danseressen Oosterse dansen ten uitvoer brengen, op de tonen van een Arabisch orkestje, expresselijk voor deze gelegenheid geëngageerd.

De prins droeg een prachtig gewaad en ook ditmaal had hij zich natuurlijk omhangen met al zijn juwelen.

Countess Olga Biridof was tegelijk met hem binnengetroden en iedereen moest erkennen dat zij er buitengewoon bekoorlijk uitzag in haar lichtblauw zijden costuum. En ook had iedereen het over het kostbare collier, hetwelk zij om de blanke hals droeg.

Raffles en Brand hielden zich een weinig op de achtergrond, want zij verlangden geenszins in het oog te vallen, en hoe minder notitie men van hen nam, des te aangenamer zou het hun zijn.

Zij hadden zich naar een zijzaal begeven, waar bedienden bezig waren, een koud buffet aan te richten.

Zij waren hier zo goed als alleen, want alle gasten bevonden zich in de balzaal.

— Luister eens, Charles, begon Raffles zacht, het zal zaak zijn, die vrouw

zeer nauwkeurig in het oog te houden, want het is zo goed als zeker, dat zij en die zogenaamde particuliere detective voornemens zijn deze nacht het spel te wagen, maar het merkwaardige is, dat ik dat heerschap nergens zie. Het kan natuurlijk best zijn, dat hij zich vermomd heeft en dat staat mij niet erg aan. Ik geef er de voorkeur aan, de mensen die ik bestrijden wil, van aangezicht tot aangezicht te zien. Het kan echter ook zijn, dat hij niet geïnviteerd is, want ik kan mij moeilijk voorstellen, dat hij in de één of andere vermomming is verschenen. In ieder geval zullen wij beide ogen goed open moeten houden.

— Ik denk dat zij het niet zullen wagen, midden in het feest de prins van zijn juwelen te beroven.

— O, vertrouwd daar niet te stellig op. Vergeet niet, dat wij zelden niet langer dan een paar jaren geleden iets dergelijks hebben gedaan.

— O ja, dat herinner ik mij nog goed, maar dat gebeurde onder andere omstandigheden. Alles was daarop berekend. Ik was een zogenaamde goochelaar, en wij waren in een betrekkelijk kleine zaal, en stonden op een podium, daarvan afgescheiden door een gordijn, en achter dat gordijn was een raam, waardoor wij bijtijds konden ontkomen.

— Dat geef ik toe, maar in Amerika is het ook eens voorgekomen, dat één enkel man, met een revolver gewapend, een groot gezelschap in een balzaal in bedwang wist te houden en er van door ging met een aantal gestolen diamanten. Intussen wil ik wel toegeven, dat het in dit geval niet zo gemakkelijk zal gaan. Inmiddels geloof ik niet, dat als die handlanger van Countess Olga nog komt opdagen, zij dit middel zullen aangrijpen, want het is te gevaarlijk. Voor zij al die juwelen zouden hebben losgemaakt van het gewaad van de prins, zouden zij op de een of andere manier wel ingerekend worden, want er zullen wel detectieven in de zaal zijn.

HOOFDSTUK VIII

DE JUWELEN VERANDEREN VAN EIGENAAR

Toen Raffles en Brand in de zaal terugkwamen was het feest in volle gang, en de prins kon er zich op beroemen, dat het uitstekend geslaagd mocht heten.

Hij had voor talrijke verrassingen gezorgd.

Zo voerde een danseres een Salomé-dans uit, midden in de zaal, waarbij zij zich van een aantal sluiers onttreed, zodat de toeschouwers weinig meer te raden overbleef, wat haar slanke lichaam betrof. Een groep bevallige meisjes, als Bajadères gekleed, vertoonden Arabische dansen, en er was een natuurgelukkig nagebootste slavinnenmarkt, waarbij deze vrouwen, alleen in dunne, doorzichtige sluiers gehuld, zogenaamd te koop werden geboden, en door prachtig uitgedoste Turken werden weggevoerd.

De prins bewoog zich, behangen met zijn diamanten, te midden van zijn gasten, die zich blijkbaar kostelijk vermaakten.

De wijn stroomde en men kon aan het koude buffet zich te goed doen aan allerlei lekkernijen.

Vooraf de Perzische confituren hadden veel aftrek, evenals de geglaceerde dadels, de meloenen en andere oosterse vruchten, met grote kosten direct uit het land zelf geïmporteerd.

Zo werd het middernacht en het uur van het eigenlijke souper naderde.

De prins had zich druk bezig gehou-

den met Countess Birdof en de oude Franse markiezin vroeg zich af waarvoor zij eigenlijk nodig was.

Hij scheen volkomen te vergeten, dat hij nog een wettige echtgenote bezat.

Ook Raffles en Brand hadden dit opgemerkt.

Het was hen en al de overige gasten overduidelijk, dat de Prins geheel en al onder de invloed was geraakt van de zogenaamde Russin, die hem geheel scheen te hebben betoverd.

Hij was bijna niet van haar zijde te slaan en keek ontevreden toe, als zij, als een volleerde kokette, met een der mannelijke gasten danste en flirtte.

— De man is tot over de oren verliefd op die meid, mompelde Brand zacht, toen hij weer een ogenblik met Raffles alleen was.

— Ja, daar hebben de twee samenzweerders natuurlijk op gerekend, antwoordde Raffles. Ik kan mij ook heel goed als buitenstaander begrijpen, dat die vrouw op sommige naturen een onweerstaanbare aantrekkingskracht moet uitoefenen.

— Ik heb die andere nog steeds niet gezien.

— Neen, en ik geloof ook niet dat hij er is, al of niet vermoemd, ten minste niet in deze zalen.

— Wat wil je daar mee zeggen?

— Dat hij zich misschien ergens in het huis verstopt heeft, in afwachting dat alle gasten vertrokken zullen zijn,

om dan met die vrouw zijn slag te kunnen slaan.

— Hoe zou hij zich dan hebben laten insluiten?

— Het is niet onmogelijk, dat zij hem heeft binnengelaten, door een snel geopend venster, bijvoorbeeld.

— Hoe komen wij daarachter?

— Door rustig af te wachten. Wij kunnen bezwaarlijk het hele huis gaan doorzoeken, verondersteld, dat men ons kalm onze gang zou laten gaan.

Even later nam het souper een afgang.

De prins had natuurlijk Countess Birdof tot tafeldame.

Ook Raffles en zijn zogenaamde dochter zaten aan.

Maar van de medeplichtige van Marthe Delanoy was niets te bespeuren, en reeds meende Brand dat de twee bandieten hun plannen hadden laten varen.

— Weet je wat ik nu het liefst zou doen? vroeg hij fluisterend aan Raffles die naast hem zat.

— Iets van die overheerlijke fazant nemen? kwam Raffles.

— Neen. Ik zou willen opstaan en het uitschreeuwen, dat die zogenaamde countess een avonturierster is, die het op de diamanten van de prins voorzien heeft.

— Ja, dat zou een geweldige sensatie zijn, maar wat zouden de onmiddellijke gevolgen zijn, denk je? vroeg Raffles ironisch.

— Men zou de politie opbellen, opdat die haar zouden kunnen arresteren.

— Misschien, maar er zou nog iets anders gebeuren. Men zou zich kunnen afvragen, hoe de dochter van Lord Sunderham de identiteit van die vrouw heeft ontdekt, en daarop zou die dochter misschien niet zo dadelijk kunnen antwoorden. Maar er is nog meer. De prins zou een groot kabaal maken en als wij er tenslotte in slaagden hem te overtuigen, dat de vrouw werkelijk een bedriegster is, dan zou hij dadelijk het feest opbreken, zijn juwelen, uit angst voor zijn kostelijk bezit, onmiddellijk weer naar de bank brengen, en dan vis-ten wij achter het net.

— Maar de ogen moeten hem toch geopend worden, riep Brand uit.

— Maak je daar maar niet bezorgd over, hernam Raffles. Wij zullen hem zijn juwelen afnemen, en tevens zijn geloof in die bedriegster. Het eerste is verlies voor hem, maar het tweede zuivere winst, al zal hij ons wellicht in het geheel niet dankbaar zijn, zóals dat maar al te vaak het geval is.

Gedurende het souper, dat een zeer geanimeerd verloop had, had Raffles de zogenaamde Russin voortdurend gade geslagen, en opgemerkt, dat zij poogde, de prins meer te laten drinken, dan goed voor hem was.

Maar de prins scheen alcohol goed te kunnen verdragen en vertoonde geen enkel teken van dronkenschap.

Om half twee was het souper afgelopen en men begon weer te dansen, maar er waren al minder gasten. Langzamerhand liep de feestzaal leeg.

Ook Raffles en Brand hadden afscheid genomen en waren vertrokken, maar op een heel eigenaardige wijze.

Zij liepen namelijk de gang ten einde en slopen daarna snel en onhoorbaar een vertrek binnen, dat de slaapkamer van de prins bleek te zijn, een groot vertrek dat door drie ramen licht ontving.

De gordijnen waren nog niet dicht en door de vensters scheen een vaag schijnsel naar binnen.

Het was juist licht genoeg om te kunnen zien dat het vertrek nog een tweede deur had, die met een portière half was gesloten.

Daardoor keek men in een ander, veel kleiner vertrek, waar een kleine elektrische lamp een flauw licht verspreidde.

De beide mannen stonden enige ogenblikken doodstil, en luisterden, maar niets liet zich horen.

— Hier zijn wij op de goede plek, Charles, zei Raffles fluisterend. Ik heb zoëven enkele woorden tussen de beide gelieven opgevangen; de countess is van plan hier te blijven. Kijk, daar op de tafel in het nevenvertrek staan nog enkele versnaperingen, vruchten, gebak en een fles champagne. En daarna... Nu, wij zullen die liefdesidylle ruw moeten verstoren. Wij zullen ons verstop-

pen, maar, zo, dat wij het naastliggende vertrek goed in het oog kunnen houden.

Raffles sloop naar de portière, schoof de gordijnen geheel terzijde waarna de twee vrienden zich terzijde van het bed verscholen na zich eerst grondig te hebben overtuigd, dat er zich niemand onder het ledikant bevond, en dat de kamer geheel verlaten was.

Zij behoeften niet lang te wachten.

Er naderden gedempte schreden, een deur werd geopend, en toen verschenen er twee personen in het aangrenzend vertrek.

Het waren de prins en Marthe, beiden nog juist zo gekleed, als zij aan het feest hadden deelgenomen.

De prins had zijn arm om de jonge vrouw geslagen en toen hij de deur gesloten had, nam hij haar in zijn armen en kustte haar hartstochtelijk.

Daarna begon de prins zich te ontdoen van de diamanten, de robijnen en de andere juwelen, die op zijn gewaad bevestigd waren en legde ze één voor één in een sandelhouten kistje, dat hij uit een prachtige kussenkast had genomen.

Hij zette het kistje in de kast, zonder er de sleutel van om te draaien, waarna de gelieven aan de tafel plaats namen. De prins ontkurkte de fles champagne en schonk twee kristallen roemers vol met de parelend, bruisende wijn.

Raffles en Brand vingten tegelijk een zacht gerucht op, dat van de zijde van een der ramen kwam.

Met de hand om de kolf van hun revolver geklemd, en gereed om handelend op te treden, luisterden zij met gespannen zenuwen.

Het raam ging zacht en langzaam open.

Toen week het gordijn een weinig naar binnen, en er kwam een been, bekleed met een donkere pantalon te voorschijn.

Raffles bracht zijn mond zo dicht mogelijk bij het oor van Brand en fluisterde:

— Heb je het begrepen, Charles? Zij heeft een tuindeur voor hem ontsloten, en een der ramen van te voren geopend. Let goed op, want de climax nadert.

Nu werd het gordijn voorzichtig terzijde geduwd, en het volgende ogenblik stond er een man in de kamer.

Raffles herkende hem direct als de zogenaamde detective Berry.

De indringer keek even om zich heen, maar zag blijkbaar niets bijzonders in het donkere vertrek. Toen vestigden zijn blikken zich op de portière.

De vrouw had het zo weten te schikken, dat zij en de prins met hun rug naar de portière gekeerd zaten, en de prins, die de armen van zijn minnares streelde, had alleen ogen voor de schone vrouw, die half in zijn arm lag.

Berry, die door de kier van de portière gekeken had, stak nu de hand in zijn zak, en toen deze weer te voorschijn kwam, schitterde er een lang dolkmes in...

Als een panter sloop hij naderbij, het dolkmes in de rechterhand.

Maar juist, toen hij wilde binnentreden en zich op de zich van geen kwaad bewust zijnde prins wilde werpen, voelde hij zijn pols als in een bankschroef geklemd.

Hij uitte een gesmoorde kreet en trachtte zich te bevrijden, maar een hevige slag met de kolf van Brand's revolver deed hem ter aarde storten.

Het gerucht van het korte gevecht was door de beide mensen daarbinnen natuurlijk gehoord. Zij sprongen op, maar reeds waren Raffles en Brand in de kamer en twee revolverlopen spraken een duidelijke taal.

— Ga op die stoel zitten en verroer u niet, gelastte Raffles, terwijl hij zich tot de prins wendde.

Deze ging sidderend zitten.

— En nu gij, mooie dame. Het spelletje, dat gij wilde spelen, is doorzien, zo vervolgde Raffles, met een dreigende klank in zijn stem, terwijl hij de bedriegster doorborend aankeek.

Met een viug gebaar sloeg Raffles de portière geheel ter zijde, zodat het roerloze lichaam van Berry te zien kwam en daarop riep hij:

— Ziet gij die man daar, hoogheid? Ziet gij het mes dat hij nog in de hand geklemd houdt? Dat was bestemd om u verraderlijk neer te stoten, terwijl

deze vrouw u met liefkozingen overlaadde.

De prins loosde een diepe zucht en zei hees:

— Wat betekent dat alles toch? Spreekt die man de waarheid, Olga?

— Olga. Ha ha, riep Raffles spottend. Ze heet evenmin Olga als ik Jandoedel. Zij heet niet Countess Biridof en ik heet niet Lord Sunderham. Zij heet Marthe Delanoy en zij wordt reeds lang door de Interpol gezocht.

— Maar dan ben ik u mijn leven verschuldigd, mijnheer, wie gij dan ook zijn moogt, riep de prins uit.

— Dat behoef ik niet te ontkennen, en ik zal er mij dan ook behoorlijk voor schadeloos stellen, kwam Raffles droog weg.

Met een paar stappen was hij bij de kussenkast, opende deze, en nam het sandelhouten kistje met de juwelen er uit, hetwelk dadelijk in de wijde zak van zijn kaftan verdween.

— Wat... wat doet gij? stamelde de prins.

— Ik eigen mij uw juwelen toe, die voor u toch geen nut hebben, dat is alles, antwoordde Raffles ijskoud. Ik zweer dat ik er een beter gebruik van zal maken dan gijzelf ooit hadt kunnen doen of deze meid.

Met vlammeende ogen sprong Marthe Delanoy op, maar Brand duwde haar dadelijk onzacht weer neer.

— Volg mij nu beiden naar de slaapkamer, beval Raffles, met een welsprekend gebaar van zijn revolver.

De man en de vrouw gehoorzaamden, de eerste timide en bevend als een klein kind, de tweede met opeengeklemden tanden en fonkelende ogen.

Of zij ooit geweten heeft, wie de man was, die aldus haar plannen in duigen deed vallen, is een open vraag, maar vermoed heeft zij het zeker.

Raffles had Brand een wenk gegeven, die zich uit het raam boog en zag dat er een ladder tegen de muur stond en dat de tuinmuur niet erg hoog was.

— Het is in orde, zei hij zacht.

— Ga dan voor, zei Raffles, en kijk of alles veilig is. Geef dan het sein.

Brand, die zijn haremkleeding uitgegooid had, klom dadelijk over het raam kozijn, daalde vlug als een kat de ladder af, snelde naar de tuinmuur en zat er het volgende ogenblik boven op.

Een paar seconden later klonk het sein.

Raffles die al die tijd zijn revolver op de beide mensen gericht had gehouden, klom op zijn beurt uit het raam, gleed als een pijl uit de boog langs de stijlen van de ladder omlaag en rende naar de muur.

Er kraakte een schot, het miste.

Een seconde later waren de twee vrienden over de muur verdwenen.

* * *

Op deze wijze verloor de Maharadja van Wallipur zijn kostbare juwelen, waaromtrent indertijd de bladen van alle werelddelen berichten hadden gepubliceerd. Dat konden zij nu wéér doen, want de prins, hartstochtelijk verzamelaar als hij was, begon opnieuw met het aanleggen van een collectie.

Raffles las die berichten en zei lachend tot Brand:

— Laat hij zijn gang maar gaan... ik ben er ook nog en ik kan veel geld gebruiken, voor mijn armen en misdeelden.

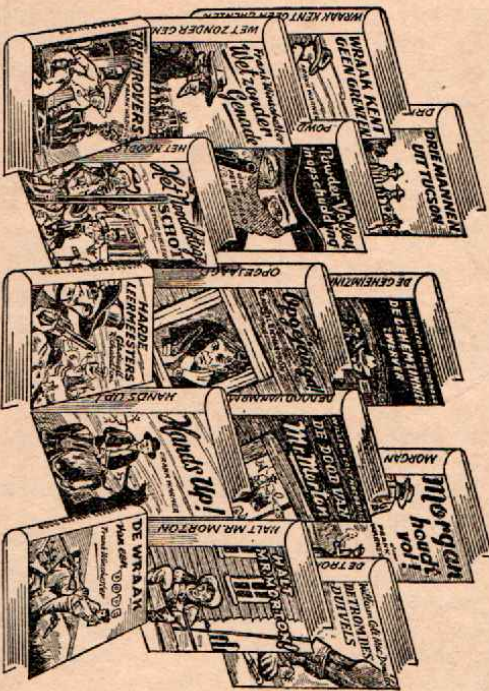
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Een raadselachtige moord

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar f 5,- of meer met per maand

1. **Treinrovers,** door Frank Warner
2. **Het Noodlottige Schot** door Arthur Marleau
3. **Harde Leermesters** door Gladwell Richardson
4. **Hands Up** door Frank Warner
5. **De Wrak van een Dode** } beide door
6. **Wet zonder Genade** } Frank Winchester
7. **Powder Valley in opschudding** door Peter Field
8. **Opgelagd** door Gladwell Richardson
9. **De dood van Mr. Morton** } beide door
10. **Half, Mr. Morton** } William Colt MacDonald
11. **Wrak Kent geen Grenzen** door Frank Warner
12. **Drie Mannen uit Tucson** door Arthur Marleau
13. **De gehelmzinnige Zwerfer** door William Colt MacDonald
14. **Morgan houdt vol** door Frank Warner
15. **De Trom des Duivels** door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,50. Nu slechts f 44,25, desgewenst betaalbaar met f 5,- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevenstaande bon in.

BON

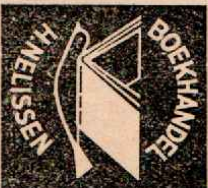
Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f *
 is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
 rembouwkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
 * Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM:

L. L.

ADRES:

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.

Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266

Telefoon 67007